

C. Valerius Catullus

Carmina

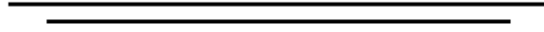
Carmina

éditions eBooksFrance
www.ebooksfrance.com

Index

- [1](#) • [31](#) • [61](#) • [91](#)
- [2](#) • [32](#) • [62](#) • [92](#)
- [3](#) • [33](#) • [63](#) • [93](#)
- [4](#) • [34](#) • [64](#) • [94](#)
- [5](#) • [35](#) • [65](#) • [95](#)
- [6](#) • [36](#) • [66](#) • [96](#)
- [7](#) • [37](#) • [67](#) • [97](#)
- [8](#) • [38](#) • [68](#) • [98](#)
- [9](#) • [39](#) • [69](#) • [99](#)
- [10](#) • [40](#) • [70](#) • [100](#)
- [11](#) • [41](#) • [71](#) • [101](#)
- [12](#) • [42](#) • [72](#) • [102](#)
- [13](#) • [43](#) • [73](#) • [103](#)
- [14](#) • [44](#) • [74](#) • [104](#)
- [15](#) • [45](#) • [75](#) • [105](#)
- [16](#) • [46](#) • [76](#) • [106](#)
- [17](#) • [47](#) • [77](#) • [107](#)
- [18](#) • [48](#) • [78](#) • [108](#)
- [19](#) • [49](#) • [79](#) • [109](#)
- [20](#) • [50](#) • [80](#) • [110](#)
- [21](#) • [51](#) • [81](#) • [111](#)
- [22](#) • [52](#) • [82](#) • [112](#)
- [23](#) • [53](#) • [83](#)
- [24](#) • [54](#) • [84](#)
- [25](#) • [55](#) • [85](#)
- [26](#) • [56](#) • [86](#)
- [27](#) • [57](#) • [87](#)
- [28](#) • [58](#) • [88](#)
- [29](#) • [59](#) • [89](#)
- [30](#) • [60](#) • [90](#)

Poème 1

Cui dono lepidum novum libellum
arido modo pumice expolitum?
Corneli, tibi; namque tu solebas
meas esse aliquid putare nugas,
iam tum cum ausus es unus Italorum
omne aevum tribus explicare chartis,
doctis, Iuppiter, et laboriosis!
quare habe tibi quidquid hoc libelli
qualecumque, quod, o patrona virgo,
plus uno maneat perenne saeclo.

Cui dono lepidum novum libellum
arido modo pumice expolitum?
Corneli, tibi; namque tu solebas
meas esse aliquid putare nugas,
iam tum cum ausus es unus Italorum
omne aevum tribus explicare chartis,
doctis, Iuppiter, et laboriosis!
quare habe tibi quidquid hoc libelli
qualecumque, quod, o patrona virgo,
plus uno maneat perenne saeclo.

Passer, deliciae meae puellae,
quicum ludere, quem in sinu tenere,
cui primum digitum dare adpetenti
et acris solet incitare morsus,
cum desiderio meo nitenti
carum nescio quid libet iocari
(et solaciolum sui doloris,
credo, ut tum gravis adquiescat ardor),
tecum ludere sicut ipsa possem
et tristis animi levare curas!
... Tam gratum est mihi quam ferunt puellae
pernici aureolum fuisse malum,
quod zonam solvit diu ligatam.

Poème 2

Lugete, o Veneres Cupidinesque
et quantum est hominum venustiorum!
passer mortuus est meae puellae,
passer, deliciae meae puellae,
quem plus illa oculis suis amabat;
nam mellitus erat, suamque norat
ipsa tam bene quam puella matrem,
nec sese a gremio illius movebat,
sed circumsiliens modo huc modo illuc
ad solam dominam usque pipiabat.
qui nunc it per iter tenebricosum
illuc unde negant redire quemquam.
at vobis male sit, malae tenebrae
Orci, quae omnia bella devoratis;
tam bellum mihi passerem abstulistis.
o factum male! o miselle passer!
tua nunc opera meae puellae
flendo turgiduli rubent ocelli.

Poème 3

Phasellus ille, quem videtis, hospites,
ait fuisse navium celerrimus,
neque ullius natantis impetum trabis
nequisse praeterire, sive palmulis
opus foret volare sive linteo.
et hoc negat minacis Hadriatici
negare litus insulasve Cycladas
Rhodumque nobilem horridamque Thraciam
Propontida trucemve Ponticum sinum,
ubi iste post phasellus antea fuit
comata silva: nam Cytorio in iugo
loquente saepe sibilum edidit coma.
Amastri Pontica et Cytore buxifer,
tibi haec fuisse et esse cognitissima
ait phasellus; ultima ex origine
tuo stetisse dicit in cacumine,
tuo imbuisse palmulas in aequore,
et inde tot per impotentia freta
erum tulisse, laeva sive dextera
vocaret aura, sive utrumque Iuppiter
simul secundus incidisset in pedem;
neque ulla vota litoralibus diis
sibi esse facta, cum veniret a mari
novissimo hunc ad usque limpidum lacum.
sed haec prius fuere: nunc recondita
senet quiete seque dedicat tibi,
gemelle Castor et gemelle Castoris.

Poème 4

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus,
rumoresque senum severiorum
omnes unius aestimemus assis.
soles occidere et redire possunt:
nobis, cum semel occidit brevis lux,
nox est perpetua una dormienda.
da mi basia mille, deinde centum,
dein mille altera, dein secunda centum,
deinde usque altera mille, deinde centum,
dein, cum milia multa fecerimus,
conturbabimus illa, ne sciamus,
aut ne quis malus invidere possit,
cum tantum sciat esse basiorum.

Poème 5

Flavi, delicias tuas Catullo,
ni sint inlepidae atque inelegantes,
velles dicere, nec tacere posses.
verum nescio quid febriculosi
scorti diligis: hoc pudet fateri.
nam te non viduas iacere noctes
nequiquam tacitum cubile clamat
sertis ac Syrio fragrans olivo,
pulvinusque peraeque et hic et ille
attritus, tremulique quassa lecti
argutatio inambulatioque.
nam nil stupra valet, nihil, tacere.
cur? non tam latera ecfututa pandas,
ni tu quid facias ineptiarum.
quare, quidquid habes boni malique,
dic nobis: volo te ac tuos amores
ad caelum lepido vocare versu.

Poème 6

Quaeris quot mihi basiationes
tuae, Lesbia, sint satis superque.
quam magnus numerus Libyssae harenae
laserpiciferis iacet Cyrenis,
oraclum Iovis inter aestuosi
et Batti veteris sacrum sepulcrum,
aut quam sidera multa, cum tacet nox,
furtivos hominum vident amores,
tam te basia multa basiare
vesano satis et super Catullo est,
quae nec pernumerare curiosi
possint nec mala fascinare lingua.

Poème 7

Miser Catulle, desinas ineptire,
et quod vides perisse perditum ducas.
fulsere quondam candidi tibi soles,
cum ventitabas quo puella ducebat
amata nobis quantum amabitur nulla.
ibi illa multa tum iocosa fiebant,
quae tu volebas nec puella nolebat.
fulsere vere candidi tibi soles.
nunc iam illa non vult: tu quoque, impotens, noli,
nec quae fugit sectare, nec miser vive,
sed obstinata mente perfer, obdura.
vale, puella! iam Catullus obdurat,
nec te requiret nec rogabit invitam:
at tu dolebis, cum rogaberis nulla.
scelesta, vae te! quae tibi manet vita!
quis nunc te adibit? cui videberis bella?
quem nunc amabis? cuius esse diceris?
quem basiabis? cui labella mordebis?
at tu, Catulle, destinatus obdura.

Poème 8

Verani, omnibus e meis amicis
antistans mihi milibus trecentis,
venistine domum ad tuos penates
fratresque unanimos anumque matrem?
venisti! o mihi nuntii beati!
visam te incolumem audiamque Hiberum
narrantem loca, facta, nationes,
ut mos est tuus, applicansque collum
iucundum os oculosque saviabor.
o, quantum est hominum beatiorum,
quid me laetius est beatiusve?

Poème 9

Varus me meus ad suos amores
 visum duxerat e foro otiosum,
 scortillum, ut mihi tunc repente visum est,
 non sane inlepidum neque invenustum.
 huc ut venimus, incidere nobis
 sermones varii, in quibus, quid esset
 iam Bithynia, quo modo se haberet,
 ecquonam mihi profuisset aere.
 respondi id quod erat, nihil neque ipsis
 nec praetoribus esse nec cohorti,
 cur quisquam caput unctius referret,
 praesertim quibus esset irrumator
 praetor nec faceret pili cohortem.
 «at certe tamen,» inquiunt, «quod illic
 natum dicitur esse comparasti,
 ad lecticam homines.» ego, ut puellae
 unum me facerem beatiorem,
 «non,» inquam, «mihi tam fuit maligne,
 ut, provincia quod mala incidisset,
 non possem octo homines parare rectos.»
 at mi nullus erat neque hic neque illic
 fractum qui veteris pedem grabati
 in collo sibi conlocare posset.
 hic illa, ut decuit cinaediorum,
 «quaeso,» inquit, «mihi, mi Catulle, paulum
 istos commoda: nam volo ad Sarapim
 deferri.» «Mane,» inquit puellae,
 «istud quod modo dixeram, me habere,
 fugit me ratio: meus sodalis
 Cinna est Gaius; is sibi paravit.
 verum, utrum illius an mei, quid ad me?
 utor tam bene quam mihi pararim.
 sed tu insulsa male et molesta vivis,
 per quam non licet esse neglegentem.»

Poème 10

Furi et Aureli, comites Catulli,
sive in extremos penetrabit Indos,
litus ut longe resonante Eoa
tunditur unda,

sive in Hyrcanos Arabasve molles,
seu Sacas sagittiferosve Parthos,
sive quae septemgeminus colorat
aequora Nilus,

sive trans altas gradietur Alpes
Caesaris visens monimenta magni,
Gallicum Rhenum, horribile aequor, ulti-
mosque Britannos,

omnia haec, quaecumque feret voluntas
caelitum, temptare simul parati,
pauca nuntiate meae puellae
non bona dicta.

cum suis vivat valeatque moechis,
quos simul complexa tenet trecentos,
nullum amans vere, sed identidem omnium
ilia rumpens;

nec meum respectet, ut ante, amorem,
qui illius culpa cecidit velut prati
ultimi flos, praetereunte postquam
tactus aratro est.

Poème 11

Marrucine Asini, manu sinistra
non belle uteris in ioco atque vino:
tollis lintea neglegentiorum.
hoc salsum esse putas? fugit te, inepte!
quamvis sordida res et invenusta est
non credis mihi? crede Pollioni
fratri, qui tua furta vel talento
mutari velit; est enim leporum
disertus puer ac facetiarum.
quare aut hendecasyllabos trecentos
exspecta, aut mihi lintheum remitte,
quod me non movet aestimatione,
verum est mnemosynum mei sodalis.
nam sudaria Saetaba ex Hiberis
miserunt mihi muneri Fabullus
et Veranius: haec amem necesse est
et Veraniolum meum et Fabullum.

Poème 12

Cenabis bene, mi Fabulle, apud me
paucis, si tibi di favent, diebus,
si tecum attuleris bonam atque magnam
cenam, non sine candida puella
et vino et sale et omnibus cachinnis.
haec si, inquam, attuleris, venuste noster
cenabis bene; nam tui Catulli
plenus sacculus est aranearum.
sed contra accipies meros amores
seu quid suavius elegantiusve est:
nam unguentum dabo, quod meae puellae
donarunt Veneres Cupidinesque,
quod tu cum olfacies, deos rogabis
totum ut te faciant, Fabulle, nasum.

Poème 13

Ni te plus oculis meis amarem,
iucundissime Calve, munere isto
odissem te odio Vatiniano:
nam quid feci ego quidve sum locutus,
cur me tot male perderes poetis?
isti di mala multa dent clienti
qui tantum tibi misit impiorum.
quod si, ut suspicor, hoc novum ac repertum
munus dat tibi Sulla litterator,
non est mi male, sed bene ac beate,
quod non dispereunt tui labores.
di magni, horribilem et sacrum libellum,
quem tu scilicet ad tuum Catullum
misti, continuo ut die periret,
Saturnalibus, optimo dierum!
non, non hoc tibi, false, sic abibit:
nam, si luxerit, ad librariorum
curram scrinia, Caesios, Aquinos,
Suffenum, omnia colligam venena,
ac te his suppliciis remunerabor.
vos hinc interea valete, abite
illuc unde malum pedem attulistis,
saecli incommoda, pessimi poetae.

Poème 14

Si qui forte mearum ineptiarum
lectores eritis manusque vestras
non horrebitis admovere nobis,

Commendo tibi me ac meos amores,
Aureli. Veniam peto pudentem,
ut, si quicquam animo tuo cupisti
quod castum expeteres et integellum,
conserve puerum mihi pudice,
non dico a populo: nihil veremur
istos qui in platea modo huc modo illuc
in re praetereunt sua occupati;
verum a te metuo tuoque pene
infesto pueris bonis malisque.
quem tu qua libet, ut libet moveto
quantum vis, ubi erit foris paratum:
hunc unum excipio, ut puto, pudenter.
quod si te mala mens furorque vecors
in tantam impulerit, sceleste, culpam,
ut nostrum insidiis caput lacesas,
ah tum te miserum malique fati,
quem attractis pedibus patente porta
percurrent raphanique mugilesque.

Poème 15

Pedicabo ego vos et irrumabo,
Aureli pathice et cinaede Furi,
qui me ex versiculis meis putastis,
quod sunt molliculi, parum pudicum.
nam castum esse decet pium poetam
ipsum, versiculos nihil necesse est,
qui tum denique habent salem ac leporem,
si sunt molliculi ac parum pudici
et quod pruriat incitare possunt,
non dico pueris, sed his pilosis,
qui duros nequeunt movere lumbos.
vos quod milia multa basiorum
legistis, male me marem putatis?
pedicabo ego vos et irrumabo.

Poème 16

O Colonia, quae cupis ponte ludere longo,
et salire paratum habes, sed vereris inepta
crura ponticuli assulis stantis in redivivis,
ne supinus eat cavaque in palude recumbat,
sic tibi bonus ex tua pons libidine fiat,
in quo vel Salisubsili sacra suscipiantur,
munus hoc mihi maximi da, Colonia, risus.
quendam municipem meum de tuo volo ponte
ire praecipitem in lutum per caputque pedesque,
verum totius ut lacus putidaeque paludis
lividissima maximeque est profunda vorago.
insulsissimus est homo, nec sapit pueri instar
bimuli tremula patris dormientis in ulna:
cui cum sit viridissimo nupta flore puella
(et puella tenellulo delicatior haedo,
adservanda nigerrimis diligentius uvis),
ludere hanc sinit ut libet, nec pili facit uni,
nec se sublevat ex sua parte, sed velut alnus
in fossa Liguri iacet supernata securi,
tantundem omnia sentiens quam si nulla sit usquam
talis iste meus stupor nil videt, nihil audit,
ipse qui sit, utrum sit an non sit, id quoque nescit.
nunc eum volo de tuo ponte mittere pronum,
si pote stolidum repente excitare veternum
et supinum animum in gravi derelinquere caeno,
ferream ut soleam tenaci in voragine mula.

Poème 17

desunt cc. 18–20 Aureli, pater esuritionum,
non harum modo, sed quot aut fuerunt
aut sunt aut aliis erunt in annis,
pedicare cupis meos amores.
nec clam: nam simul es, iocaris una,
haerens ad latus omnia experiris.
frustra: nam insidias mihi instruentem
tangam te prior irrumatione.
atque id si faceres satur, tacerem:
nunc ipsum id doleo, quod esurire,
ah me me, puer et sitire discet.
quare desine, dum licet pudico,
ne finem facias, sed irrumatus.

Poème 18

Suffenus iste, Vare, quem probe nosti,
homo est venustus et dicax et urbanus,
idemque longe plurimos facit versus.
puto esse ego illi milia aut decem aut plura
perscripta, nec sic, ut fit, in palimpsesto
relata: chartae regiae, novi libri,
novi umbilici, lora, rubra membrana,
directa plumbo et pumice omnia aequata.
haec cum legas tu, bellus ille et urbanus
Suffenus unus caprimulgus aut fossor
rursus videtur: tantum abhorret ac mutat.
hoc quid putemus esse? Qui modo scurra
aut si quid hac re tritius videbatur,
idem infaceto est infacetior rure
simul poemata attigit, neque idem unquam
aeque est beatus ac poema cum scribit:
tam gaudet in se tamque se ipse miratur.
nimirum idem omnes fallimur, neque est quisquam
quem non in aliqua re videre Suffenum
possis. Suus cuique attributus est error,
sed non videmus manticae quod in tergo est.

Poème 19

Furi, cui neque servus est neque arca
nec cimex neque araneus neque ignis,
verum est et pater et noverca, quorum
dentes vel silicem comesse possunt,
est pulchre tibi cum tuo parente
et cum coniuge lignea parentis.
nec mirum: bene nam valetis omnes,
pulchre concoquitis, nihil timetis,
non incendia, non graves ruinas,
non furta impia, non dolos veneni,
non casus alios periculorum.
atqui corpora sicciora cornu
aut si quid magis aridum est habetis
sole et frigore et esuritione.
quare non tibi sit bene ac beate?
a te sudor abest, abest saliva,
mucusque et mala pituita nasi.
hanc ad munditiem adde mundiozem,
quod culus tibi purior salillo est,
nec toto decies cacas in anno;
atque id durius est faba et lapillis,
quod tu si manibus teras fricesque,
non unquam digitum inquinare possis.
haec tu commoda tam beata, Furi,
noli spernere nec putare parvi,
et sestertia quae soles precari
centum desine: nam satis beatus.

Poème 20

O qui flosculus es Iuventiorum,
non horum modo, sed quot aut fuerunt
aut posthac aliis erunt in annis,
mallem divitias Midæ dedisses
isti cui neque servus est neque arca,
quam sic te sineres ab illo amari.
«quid? Non est homo bellus?» inquires. est:
sed bello huic neque servus est neque arca.
hoc tu quam libet abice elevaque :
nec servum tamen ille habet neque arcam.

Poème 21

Cinaede Thalle, mollior cuniculi capillo
vel anseris medullula vel imula auricilla
vel pene languido senis situque araneoso,
idemque Thalle turbida rapacior procella,
cum Æ diva mulier aries ostendit oscitantes,
remitte pallium mihi meum quod involasti
sudariumque Saetabum catagraphosque Thynos,
inepte, quae palam soles habere tanquam avita.
quae nunc tuis ab unguibus reglutina et remitte,
ne laneum latusculum manusque mollicellas
inusta turpiter tibi flagella conscribillent,
et insolenter aestues velut minuta magno
depressa navis in mari vesaniente vento.

Poème 22

Furi, villula vestra non ad Austri
flatus opposita est neque ad Favoni
nec saevi Boreae aut Apeliotae,
verum ad milia quindecim et ducentos.
o ventum horribilem atque pestilentem!

Poème 23

Minister vetuli puer Falerni
inger mi calices amariores,
ut lex Postumiae iubet magistrae,
ebrioso acino ebriosioris.
at vos quo libet hinc abite, lymphae,
vini pernicies, et ad severos
migrate: hic merus est Thyonianus.

Poème 24

Pisonis comites, cohors inanis
aptis sarcinulis et expeditis,
Verani optime tuque mi Fabulle,
quid rerum geritis? Satisne cum isto
vappa frigoraque et famem tulistis?
ecquidnam in tabulis patet lucelli
expensum, ut mihi, qui meum secutus
praetorem refero datum lucello,
«o Memmi, bene me ac diu supinum
tota ista trabe lentus irrumasti.»
sed, quantum video, pari fuistis
casu: nam nihilo minore verpa
farti estis. pete nobiles amicos.
at vobis mala multa di deaque
dent, opprobria Romuli Remique.

Poème 25

Quis hoc potest videre, quis potest pati,
nisi impudicus et vorax et aleo,
Mamurram habere quod comata Gallia
habebat ante et ultima Britannia?
Cinaede Romule, haec videbis et feres?
et ille nunc superbus et superfluens
perambulabit omnium cubilia
ut albulus columbus aut Adoneus?
cinaede Romule, haec videbis et feres?
es impudicus et vorax et aleo.
eone nomine, imperator unice,
fuisti in ultima occidentis insula,
ut ista vestra diffututa mentula
ducenties comesset aut trecenties?
quid est alid sinistra liberalitas?
parum expatratum an parum elluatum est?
paterna prima lancinata sunt bona;
secunda praeda Pontica; inde tertia
Hibera, quam scit amnis aurifer Tagus.
nunc Galliae timetur et Britanniae.
quid hunc malum fovetis? aut quid hic potest
nisi uncta devorare patrimonia?
eone nomine â€ urbis opulentissime
socer generumque, perdidistis omnia?

Poème 26

Alfene immemor atque unanimis false sodalibus,
iam te nil miseret, dure, tui dulcis amicali?
iam me prodere, iam non dubitas fallere, perfide?
nec facta impia fallacum hominum caelicolis placent;
quae tu neglegis, ac me miserum deseris in malis.
eheu, quid faciant, dic, homines, cuive habeant fidem?
certe tute iubebas animam tradere, inique, me
inducens in amorem, quasi tuta omnia mi forent.
idem nunc retrahis te ac tua dicta omnia factaque
ventos irrita ferre ac nebulas aerias sinis.
si tu oblitus es, at di meminerunt, meminit Fides,
quae te ut paeniteat postmodo facti faciet tui.

Poème 27

Paene insularum, Sirmio, insularumque
ocelle, quascumque in liquentibus stagnis
marique vasto fert uterque Neptunus,
quam te libenter quamque laetus in viso,
vix mi ipse credens Thyniam atque Bithynos
liquisse campos et videre te in tuto!
o quid solutis est beatius curis,
cum mens onus reponit, ac peregrino
labore fessi venimus larem ad nostrum
desideratoque adquiescimus lecto?
hoc est quod unum est pro laboribus tantis.
salve, o venusta Sirmio, atque ero gaude;
gaudete vosque, o Lydiae lacus undae;
ridete, quidquid est domi cachinnorum.

Poème 28

Amabo, mea dulcis Ipsithilla,
meae deliciae, mei lepores,
iube ad te veniam meridiatum.
et si iusseris illud, adiuvato,
ne quis liminis obseret tabellam,
neu tibi libeat foras abire;
sed domi maneat paresque nobis
novem continuas fututiones.
verum, si quid ages, statim iubeto:
nam pransus iaceo et satur supinus
pertundo tunicamque palliumque.

Poème 29

O furum optime balneariorum
Vibenni pater, et cinaede fili,
(nam dextra pater inquinatio,
culo filius est voracior)
cur non exsilium malasque in oras
itis, quandoquidem patris rapinae
notae sunt populo, et natis pilosas,
fili, non potes asse venditare?

Poème 30

Dianae sumus in fide
puellae et pueri integri;
Dianam pueri integri
puellaeque canamus.

O Latonia, maximi
magna progenies Iovis,
quam mater prope Deliam
deposivit olivam,

montium domina ut fores
silvarumque virentium
saltuumque reconditorum
anniumque sonantum;

tu Lucina dolentibus
Iuno dicta puerperis,
tu potens Trivia et notho es
dicta lumine Luna.

tu cursu, dea, menstruo
metiens iter annuum
rustica agricolae bonis
tecta frugibus explēs.

sis quocumque tibi placet
sancta nomine, Romulique,
antique ut solita es, bona
sospites ope gentem.

Poème 31

Poetae tenero, meo sodali
velim Caecilio, papyre, dicas,
Veronam veniat, Novi relinquens
Comi moenia Lariumque litus:
nam quasdam volo cogitationes
amici accipiat sui meique.
quare, si sapiet, viam vorabit,
quamvis candida milies puella
euntem revocet manusque collo
ambas iniciens roget morari,
quae nunc, si mihi vera nuntiantur,
illum deperit impotente amore:
nam quo tempore legit incohatam
Dindymi dominam, ex eo misellae
ignes interiorem edunt medullam.
ignosco tibi, Sapphica puella
Musa doctior: est enim venuste
Magna Caecilio incohata Mater.

Poème 32

Annales Volusi, cacata charta,
votum solvite pro mea puella:
nam sanctae Veneri Cupidinique
vovit, si sibi restitutus essem
desissemque truces vibrare iambos,
electissima pessimi poetae
scripta tardipedi deo daturam
infelicibus ustilanda lignis.
et hoc pessima se puella vidit
iocose lepide vovere divis.
nunc, o caeruleo creata ponto,
quae sanctum Idalium Uriosque apertos,
quaeque Ancona Cnidumque harundinosam
colis, quaeque Amathunta, quaeque Golgos,
quaeque Durrachium Hadriae tabernam,
acceptum face redditumque votum,
si non inlepidum neque invenustum est.
at vos interea venite in ignem,
pleni ruris et inficetiarum
Annales Volusi, cacata charta.

Poème 33

Salax taberna vosque contubernales,
a pilleatis nona fratribus pila,
solis putatis esse mentulas vobis,
solis licere quidquid est puellarum
confutuere et putare ceteros hircos?
an, continenter quod sedetis insulsi
centum an ducenti, non putatis ausurum
me una ducentos irrumare sessores?
atqui putate: namque totius vobis
frontem tabernae sopionibus scribam.
puella nam mi, quae meo sinu fugit,
amata tantum quantum amabitur nulla,
pro qua mihi sunt magna bella pugnata,
consedit istic. hanc boni beatique
omnes amatis, et quidem, quod indignum est,
omnes pusilli et semitarii moechi:
tu praeter omnes une de capillatis,
cuniculosae Celtiberiae fili,
Egnati, opaca quem bonum facit barba
et dens Hibera defricatus urina.

Poème 34

Male est, Cornifici, tuo Catullo,
male est me hercule ei et laboriose,
et magis magis in dies et horas.
quem tu, quod minimum facillimumque est,
qua solatus es adlocutione?
irascor tibi. sic meos amores?
paulum quid libet adlocutionis,
maestius lacrimis Simonideis.

Poème 35

Egnatius, quod candidos habet dentes,
renidet usque quaque. si ad rei ventum est
subsellium, cum orator excitat fletum,
renidet ille. si ad pii rogum fili
lugetur, orba cum flet unicum mater,
renidet ille. quidquid est, ubicumque est,
quodcumque agit, renidet. hunc habet morbum
neque elegantem, ut arbitror, neque urbanum.
quare monendum est te mihi, bone Egnati.
si urbanus esses aut Sabinus aut Tiburs
aut parcus Umber aut obesus Etruscus
aut Lanuvinus ater atque dentatus
aut Transpadanus, ut meos quoque attingam,
aut qui libet qui puriter lavit dentes,
tamen renidere usque quaque te nollem;
nam risu inepto res ineptior nulla est.
nunc Celtiber es: Celtiberia in terra,
quod quisque minxit, hoc sibi solet mane
dentem atque russam defricare gingivam,
ut quo iste vester expolitior dens est,
hoc te amplius bibisse praedicet loti.

Poème 36

Quaenam te mala mens, miselle Ravide,
agit praecipitem in meos iambos?
quis deus tibi non bene advocatus
vecordem parat excitare rixam?
an ut pervenias in ora vulgi?
quid vis? qua libet esse notus optas?
eris, quandoquidem meos amores
cum longa voluisti amare poena.

Poème 37

Ameana puella defututa
tota milia me decem poposcit,
ista turpiculo puella naso,
decoctoris amica Formiani.
propinqui, quibus est puella curae,
amicos medicosque convocate:
non est sana puella, nec rogare
qualis sit solet aes imagosum.

Poème 38

Adeste, hendecasyllabi, quot estis
omnes undique, quotquot estis omnes.
iocum me putat esse moecha turpis
et negat mihi vestra reddituram
pugillaria, si pati potestis.
persequamur eam, et reflagitemus.
quae sit quaeritis? illa quam videtis
turpe incedere, mimice ac moleste
ridentem catuli ore Gallicani.
circumsistite eam, et reflagitate:
«moecha putida, redde codicillos,
redde, putida moecha, codicillos.»
non assis facis? o lutum, lupanar,
aut si perditius potes quid esse.
sed non est tamen hoc satis putandum.
quod si non aliud potest, ruborem
ferreo canis exprimamus ore.
conclamate iterum altiore voce
«moecha putida, redde codicillos,
redde, putida moecha, codicillos.»
sed nil proficimus, nihil movetur.
mutanda est ratio modusque nobis,
si quid proficere amplius potestis,
«pudica et proba, redde codicillos.»

Poème 39

Salve, nec minimo puella naso
nec bello pede nec nigris ocellis
nec longis digitis nec ore sicco
nec sane nimis elegante lingua,
decoctoris amica Formiani.
ten provincia narrat esse bellam?
tecum Lesbia nostra comparatur?
o saeclum insapiens et infacetum!

Poème 40

O funde noster seu Sabine seu Tiburs
(nam te esse Tiburtem autumant quibus non est
cordi Catullum laedere: at quibus cordi est
quovis Sabinum pignore esse contendunt),
sed seu Sabine sive verius Tiburs,
fui libenter in tua suburbana
villa malamque pectore expuli tussim,
non immerenti quam mihi meus venter,
dum sumptuosas adpeto, dedit, cenas.
nam, Sestianus dum volo esse conviva,
orationem in Antium petitozem
plenam veneni et pestilentiae legi.
hic me gravido frigida et frequens tussis
quassavit usque dum in tuum sinum fugi
et me recuravi otioque et urtica.
quare reffectus maximas tibi grates
ago, meum quod non es ulta peccatum.
nec deprecor iam, si nefaria scripta
Sesti recepso, quin gravedinem et tussim
non mi, sed ipsi Sestio ferat frigus,
qui tunc vocat me cum malum librum legi.

Poème 41

Acmen Septimius suos amores
tenens in gremio «mea,» inquit, «Acme,
ni te perdit amo atque amare porro
omnes sum adsidue paratus annos
quantum qui pote plurimum perire,
solus in Libya Indiaque tosta
caesio veniam obuius leoni.»
hoc ut dixit, Amor, sinistra ut ante,
dextra sternuit adprobationem.
at Acme leviter caput reflectens
et dulcis pueri ebrios ocellos
illo purpureo ore saviata
«sic,» inquit, «mea vita, Septimille,
huic uni domino usque serviamus,
ut multo mihi maior acriorque
ignis mollibus ardet in medullis.»
hoc ut dixit, Amor, sinistra ut ante,
dextra sternuit adprobationem.
nunc ab auspicio bono profecti
mutuis animis amant amantur.
unam Septimius misellus Acmen
mavult quam Syrias Britanniasque:
uno in Septimio fidelis Acme
facit delicias libidinesque.
quis ullos homines beatiore
vidit, quis Venerem auspiciorem?

Poème 42

Iam ver egelidos refert tepores,
iam caeli furor aequinoctialis
iucundis Zephyri silesцит auris.
linquantur Phrygii, Catulle, campi
Nicaeaeque ager uber aestuosae:
ad claras Asiae volemus urbes.
iam mens praetrepidans avet vagari,
iam laeti studio pedes vigescunt.
o dulces comitum valete coetus,
longe quos simul a domo profectos
diversae variae viae reportant.

Poème 43

Porci et Socraton, duae sinistrae
Pisonis, scabies famisque mundi,
vos Veraniolo meo et Fabullo
verpus praeposuit Priapus ille?
vos convivia lauta sumptuose
de die facitis? mei sodales
quaerunt in trivio vocationes?

Poème 44

Mellitos oculos tuos, Iuventi,
siquis me sinat usque basiare,
usque ad milia basiem trecenta,
nec unquam videar satur futurus,
non si densior aridis aristas
sit nostrae seges osculationis.

Poème 45

Disertissime Romuli nepotum,
quot sunt quotque fuere, Marce Tulli,
quotque post aliis erunt in annis,
gratias tibi maximas Catullus
agit pessimus omnium poeta,
tanto pessimus omnium poeta
quanto tu optimus omnium patronus.

Poème 46

Hesterno, Licini, die otiosi
multum lusimus in meis tabellis,
ut convenerat esse delicatos.
scribens versiculos uterque nostrum
ludebat numero modo hoc modo illoc,
reddens mutua per iocum atque vinum.
atque illinc abii tuo lepore
incensus, Licini, facetiisque,
ut nec me miserum cibus iuaret,
nec somnus tegeret quiete ocellos,
sed toto indomitus furore lecto
versarer cupiens videre lucem,
ut tecum loquerer simulque ut essem.
at defessa labore membra postquam
semimortua lectulo iacebant,
hoc, iucunde, tibi poema feci,
ex quo perspiceres meum dolorem.
nunc audax cave sis, precesque nostras,
oramus, cave despuas, ocelle,
ne poenas Nemesis reposcat a te.
est vehemens dea: laedere hanc caveto.

Poème 47

Ille mi par esse deo videtur,
ille, si fas est, superare divos
qui sedens adversus identidem te
spectat et audit

dulce ridentem, misero quod omnis
eripit sensus mihi: nam simul te,
Lesbia, adspexi, nihil est super mi

deest v. 1

lingua sed torpet, tenuis sub artus
flamma demanat, sonitu suo
tintinant aures, gemina teguntur
lumina nocte.

otium, Catulle, tibi molestum est:
otio exsultas nimiumque gestis.
otium et reges prius et beatas
perdidit urbes.

Poème 48

Quid est, Catulle? quid moraris emori?
sella in curuli struma Nonius sedet,
per consulatum perierat Vatinius:
quid est, Catulle? quid moraris emori?

Poème 49

Risi nescio quem modo e corona,
qui, cum mirifice Vatiniana
meus crimina Calvus explicasset,
admirans ait haec manusque tollens
«di magni, salaputium disertum!»

Poème 50

Othonis caput oppido est pusillum,

lacunam proposuit Merrill; mss have 50.16–17 et eri rustica semilauta crura,
subtile et leve peditum Libonis,
... si non omnia, displicere vellem
tibi et Fuficio, seni recocto
... irascere iterum meis iambis
immerentibus, unice imperator.

Poème 51

Oramus, si forte non molestum est,
demonstres ubi sint tuae tenebrae.
te campo quaesivimus minore,
te in circo, te in omnibus libellis,
te in templo summi Iovis sacro.
in Magni simul ambulatione
femellas omnes, amice, prendi,
quas vultu vidi tamen serenas.
â€ A velte sic ipse flagitabam:
«camerium mihi, pessimae puellae!»
quaedam inquit nudum â€ reduc â€
«en hic in roseis latet papillis.»
sed te iam ferre Herculi labos est:
tanto ten fastu negas, amice?
dic nobis ubi sis futurus, ede
audacter, committe, crede luci.
nunc te lacteolae tenent puellae?
si linguam clauso tenes in ore,
fructus proicies amoris omnes:
verbosa gaudet Venus loquella.
vel vi vis, licet obseres palatum,
dum veri sis particeps amoris.

Poème 52

O rem ridiculam, Cato, et iocosam
dignamque auribus et tuo cachinno.
ride, quidquid amas, Cato, Catullum:
res est ridicula et nimis iocosa.
deprendi modo pupulum puellae
trusantem: hunc ego, si placet Dionae,
pro telo rigida mea cecidi.

Poème 53

Pulchre convenit improbis cinaedis,
Mamurrae pathicoque Caesarique.
nec mirum: maculae pares utrisque,
urbana altera et illa Formiana,
impressae resident nec eluentur:
morborum pariter gemelli utrisque,
uno in lecticulo erudituli ambo,
non hic quam ille magis vorax adulter,
rivalis socii puellularum:
pulchre convenit improbis cinaedis.

Poème 54

Caeli, Lesbia nostra, Lesbia illa,
illa Lesbia, quam Catullus unam
plus quam se atque suos amavit omnes,
nunc in quadriuis et angiportis
glubit magnanimi Remi nepotes.

Poème 55

Non custos si fingar ille Cretum,
non si Pegaseo ferar volatu,
non Ladas ego pinnipesve Perseus,
non Rhesi niveae citaeque bigae:
adde huc plumipedes volatilesque,
ventorumque simul require cursum,
quos vinctos, Cameri, mihi dicares:
defessus tamen omnibus medullis
et multis langoribus peresus
essem te mihi, amice, quaeritando.

Bononiensis Rufa Rifulum fellat,
uxor Meneni, saepe quam in sepulcretis
vidistis ipso rapere de rogo cenam,
cum devolutum ex igne prosequens panem
ab semiraso tunderetur ustore.

Poème 56

Num te leaena montibus Libystinis
aut Scylla latrans infima inguinum parte
tam mente dura procreavit ac taetra,
ut supplicis vocem in novissimo casu
contemptam haberes, ah nimis fero corde?

Poème 57

Collis o Heliconii
cultor, Uraniae genus,
qui rapis teneram ad virum
virginem, o Hymenaeae Hymen,
o Hymen Hymenaeae,

cinge tempora floribus
suave olentis amaraci,
flammeum cape, laetus huc,
huc veni niveo gerens
luteum pede soccum,

excitusque hilari die
nuptialia concinens
voce carmina tinnula
pelle humum pedibus, manu
pineam quate taedam.

namque Vinia Manilo,
qualis Idalium colens
venit ad Phrygium Venus
iudicem, bona cum bona
nubet alite virgo,

floridis velut enitens
myrtus Asia ramulis,
quos hamadryades deae
ludicrum sibi rosido
nutriunt umore.

quare age huc aditum ferens
perge linquere Thespiae
rupis Aonios specus,
nympha quos super irrigat
frigerans Aganippe,

ac domum dominam voca
coniugis cupidam novi,
mentem amore revinciens
ut tenax hedera huc et huc
arborem implicat errans.

vosque item simul, integrae
virgines, quibus advenit
par dies, agite in modum
dicite, «o Hymenaeae Hymen,
o Hymen Hymenaeae.»

ut libentius, audiens
se citarier ad suum
munus, huc aditum ferat
dux bonae Veneris, boni
coniugator amoris.

quis deus magis anxiiis
est petendus amantibus?
quem colent homines magis
caelitum? o Hymenae Hymen,
o Hymen Hymenae.

te suis tremulus parens
invocat, tibi virgines
zonula solvunt sinus,
te timens cupida novus
captat aure maritus.

tu fero iuveni in manus
floridam ipse puellulam
dedis a gremio suae
matris, o Hymenae Hymen,
o Hymen Hymenae.

nil potest sine te Venus
fama quod bona comprobet
commodi capere: at potest
te volente. quis huic deo
compararier ausit?

nulla quit sine te domus
liberos dare, nec parens
stirpe nitier: at potest
te volente. quis huic deo
compararier ausit?

quae tuis careat sacris
non queat dare praesides
terra finibus: at queat
te volente. quis huic deo
compararier ausit?

claustra pandite ianuae,
virgo adest. viden ut faces
splendidas quatiunt comas?
desunt vv. 2

desunt vv. 2 tardet ingenuus pudor:
quem tamen magis audiens
flet quod ire necesse est.

flere desine. Non tibi, Au-
runculeia, periculum est
ne qua femina pulchrior
clarum ab Oceano diem
viderit venientem.

talis in vario solet
divitis domini hortulo
stare flos hyacinthinus.
sed moraris, abit dies:
prodeas, nova nupta.

prodeas, nova nupta, si
iam videtur, et audias
nostra verba. vide ut faces
aureas quatiunt comas:
prodeas, nova nupta.

non tuus levis in mala
deditus vir adultera
probra turpia persequens
a tuis teneris volet
secubare papillis,

lenta quin velut adsitas
vitis implicat arbores,
implicabitur in tuum
complexum. Sed abit dies:
prodeas, nova nupta.

o cubile quod omnibus
desunt vv. 3
candido pede lecti,

quae tuo veniunt ero,
quanta gaudia, quac vaga
nocte, quae medio die
gaudeat! sed abit dies:
Prodeas, nova nupta.

tollite, o pueri, faces:
flammeum video venire.
ite, concinite in modum
«o Hymen Hymenaeae io,
o Hymen Hymenaeae.»

ne diu taceat procax
fescennina iocatio,
nec nuces pueris neget
desertum domini audiens
concubinus amorem.

da nuces pueris, iners
concubine: satis diu
lusisti nucibus: libet
iam servire Talasio.
concubine, nuces da.

sordebant tibi vilicae,
concubine, hodie atque heri:
nunc tuum cinerarius
tondet os. miser ah miser
concubine, nuces da.

diceris male te a tuis
unguentate glabris marite
abstinere: sed abstine.
o Hymen Hymenaeae io,
o Hymen Hymenaeae.

scimus haec tibi quae licent
sola cognita: sed marito
ista non eadem licent.
o Hymen Hymenaeae io,
o Hymen Hymenaeae.

nupta, tu quoque quae tuus
vir petet cave ne neges,
ne petitum aliunde eat.
o Hymen Hymenaeae io,
o Hymen Hymenaeae.

en tibi domus ut potens
et beata viri tui:
quae tibi sine serviat
(o Hymen Hymenaeae io,
o Hymen Hymenaeae).

usque dum tremulum movens
cana tempus anilitas
omnia omnibus adnuit.
o Hymen Hymenaeae io,
o Hymen Hymenaeae.

transfer omine cum bono
limen aureolos pedes,
rasilemque subi forem.
o Hymen Hymenaeae io,
o Hymen Hymenaeae.

adspice unus ut accubans
vir tuus Tyrio in toro
totus immineat tibi.

o Hymen Hymenaeae io,
o Hymen Hymenaeae.

illi non minus ac tibi
pectore uritur intimo
flamma, sed penite magis
o Hymen Hymenaeae io,
o Hymen Hymenaeae.

mitte bracchiolum teres,
praetextate, puellulae:
iam cubile adeat viri.
o Hymen Hymenaeae io,
o Hymen Hymenaeae.

o bonae senibus viris
cognitae bene feminae,
conlocate puellulam.
o Hymen Hymenaeae io,
o Hymen Hymenaeae.

iam licet venias, marite:
uxor in thalamo tibi est
ore floridulo nitens
alba parthenice velut
luteumve papaver.

at, marite, (ita me iuvent
caelites) nihilo minus
pulcher es, neque te Venus
neglegit. sed abit dies:
perge, ne remorare.

non diu remoratus es,
iam venis. bona te Venus
iuverit, quoniam palam
quod cupis cupis et bonum
non abscondis amorem.

ille pulveris Africi
siderumque micantium
subducat numerum prius,
qui vestri numerare vult
multa milia ludi.

ludite ut libet, et brevi
liberos date. non decet
tam vetus sine liberis
nomen esse, sed indidem
semper ingenerari.

Torquatus volo parvulus
matris e gremio suae
porrigens teneras manus
dulce rideat ad patrem
semihiante labello.

sit suo similis patri
Manlio et facile insciis
noscitur ab omnibus
et pudicitiam suae
matris indicet ore.

talis illius a bona
matre laus genus adprobet
qualis unica ab optima
matre Telemacho manet
fama Penelopeo.

claudite ostia, virgines:
lusimus satis. at, boni
coniuges, bene vivite et
munere adsiduo valentem
exercete iuventam.

Poème 58**<youths>**

Vesper adest: iuvenes, consurgite: vesper Olympo
 exspectata diu vix tandem lumina tollit.
 surgere iam tempus, iam pinguis linquere mensas;
 iam veniet virgo, iam dicetur hymenaeus.
 Hymen O Hymenaeae, Hymen ades O Hymenaeae.

<maidens>

cernitis, innuptae, iuvenes? consurgite contra:
 nimirum Oetaeos ostendit Noctifer ignes.
 sic certe est: viden ut pernicious exsiluere?
 non temere exsiluere; canent quod vincere par est.
 Hymen O Hymenaeae, Hymen ades O Hymenaeae.

<youths>

non facilis nobis, aequales, palma parata est:
 adspicite, innuptae secum ut meditata requirunt.
 non frustra meditantur; habent memorabile quod sit.
 nec mirum, penitus quae tota mente laborant.
 nos alio mentes, alio divisimus aures:
 iure igitur vincemur; amat victoria curam.
 quare nunc animos saltem convertite vestros:
 dicere iam incipient, iam respondere decebit.
 Hymen o Hymenaeae, Hymen ades o Hymenaeae.

<maidens>

Hespere, qui caelo fertur crudelior ignis?
 qui natam possis complexu avellere matris,
 complexu matris retinentem avellere natam
 et iuveni ardenti castam donare puellam.
 quid faciunt hostes capta crudelius urbe?
 Hymen o Hymenaeae, Hymen ades o Hymenaeae.

<youths>

Hespere, qui caelo lucet iucundior ignis?
 qui desponsa tua firmes conubia flamma,
 quae pepigere viri, pepigerunt ante parentes,
 nec iunxere prius quam se tuus extulit ardor.
 quid datur a divis felici optatius hora?
 Hymen o Hymenaeae, Hymen ades o Hymenaeae.

<maidens>

Hesperus e nobis, aequales, abstulit unam ...

<youths>

namque tuo adventu vigilat custodia semper.
 nocte latent fures, quos idem saepe revertens,
 Hespere, mutato comprehendis nomine eosdem.
 at libet innuptis ficto te carpere questu.
 quid tum, si carpunt tacita quem mente requirunt?
 Hymen o Hymenaeae, Hymen ades o Hymenaeae.

<maidens>

ut flos in saeptis secretus nascitur hortis,
 ignotus pecori, nullo convulsus aratro,
 quem mulcent aerae, firmat sol, educat imber,
 multi illum pueri, multae optavere puellae;
 idem cum tenui carptus defloruit ungui,
 nulli illum pueri, nullae optavere puellae:
 sic virgo, dum intacta manet, dum cara suis est;
 cum castum amisit polluto corpore florem,
 nec pueris iucunda manet nec cara puellis.
 Hymen o Hymenaeae, Hymen ades o Hymenaeae.

<youths>

ut vidua in nudo vitis quae nascitur arvo
 nunquam se extollit, nunquam mitem educat unam,
 sed tenerum prono deflectens pondere corpus
 iam iam contingit summum radice flagellum,
 hanc nulli agricolae, nulli accollere iuveni;
 at si forte eadem est ulmo coniuncta marito,
 multi illam agricolae, multi accollere iuveni:
 sic virgo, dum intacta manet, dum inculta senescit;
 cum par conubium maturo tempore adeptam est,
 cara viro magis et minus est invisam parenti.

et tu ne pugna cum tali coniuge, virgo.
 non aequum est pugnare, pater cui tradidit ipse,
 ipse pater cum matre, quibus parere necesse est.
 virginitas non tota tua est, ex parte parentum est:
 tertia pars patri, pars est data tertia matri,
 tertia sola tua est. noli pugnare duobus,
 qui genero sua iura simul cum dote dederunt.
 Hymen o Hymenaeae, Hymen ades o Hymenaeae.

<maidens>

Poème 59

Super alta vectus Attis celeri rate maria
 Phrygium ut nemus citato cupide pede tetigit
 adiitque opaca silvis redimita loca deae,
 stimulatus ibi furenti rabie, vagus animis
 devolvit ili acuto sibi pondera silice.
 itaque ut relictas sensit sibi membra sine viro,
 etiam recente terrae sola sanguine maculans
 niveis citata cepit manibus leve typanum,
 typanum, tubam Cybelles, tua, mater, initia,
 quatiensque terga tauri teneris cava digitis
 canere haec suis adorta est tremebunda comitibus
 «agite ite ad alta, Gallae, Cybeles nemora simul,
 simul ite, Dindymenae dominae vaga pecora,
 aliena quae petentes velut exsules loca
 sectam meam exsecutae duce me mihi comites
 rapidum salum tulistis truculentaque pelagi
 et corpus evirastis Veneris nimio odio,
 hilarate erae citatis erroribus animum.
 mora tarda mente cedat; simul ite, sequimini
 Phrygiam ad domum Cybelles, Phrygia ad nemora deae,
 ubi cymbalum sonat vox, ubi tympana reboant,
 tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo,
 ubi capita maenades vi iaciunt hederigeras,
 ubi sacra sancta acutis ululatibus agitant,
 ubi suevit illa divae volitare vaga cohors,
 quo nos decet citatis celerare tripudiis.»
 simul haec comitibus Attis cecinit notha mulier,
 thiasus repente linguis trepidantibus ululat,
 leve tympanum remugit, cava cymbala recrepant,
 viridem citus adit Idam properante pede chorus.
 furibunda simul anhelans vaga vadit animam agens
 comitata tympano Attis per opaca nemora dux,
 veluti iuvenca vitans onus indomita iugi:
 rapidae ducem secuntur Gallae properipedem.
 itaque, ut domum Cybelles tetigere lassulae,
 nimio e labore somnum capiunt sine Cerere.
 piger his labante langore oculos sopor operit:
 abit in quiete molli rabidus furor animi.
 sed ubi oris aurci Sol radiantibus oculis
 lustravit aethera album, sola dura, mare ferum,
 pepulitque noctis umbras vegetis sonipedibus,
 ibi Somnus excitam Attin fugiens citus abiit:
 trepidante eum recepit dea Pasithea sinu.
 ita de quiete molli rapida sine rabie
 simul ipsa pectore Attis sua facta recoluit,
 liquidaque mente vidit sine quis ubique foret,
 animo aestuante rusum reditum ad vada tetulit.
 ibi maria vasta visens lacrimantibus oculis
 patriam adlocuta maesta est ita voce miseriter:

«patria o mei creatrix, patria o mea genetrix,
 ego quam miser relinquens, dominos ut erifugae
 famuli solent, ad Idae tetuli nemora pedem,
 ut apud nivem et ferarum gelida stabula forem
 et earum omnia adirem furibunda latibula,
 ubinam aut quibus locis te positam, patria, reor?
 cupit ipsa pupula ad te sibi derigere aciem,
 rabie fera carens dum breve tempus animus est.
 egone a mea remota haec ferar in nemora domo?
 patria, bonis, amicis, genitoribus abero?
 abero foro, palaestra, stadio, et gymnasiis?
 miser ah miser, querendum est etiam atque etiam, anime.
 quod enim genus figurae est ego non quod obierim?
 ego mulier, ego adulescens, ego ephebus, ego puer,
 ego gymnasi fui flos, ego eram decus olei:
 mihi ianuae frequentes, mihi limina tepida,
 mihi floridis corollis redimita domus erat,
 linquendum ubi esset orto mihi sole cubiculum.
 ego nunc deum ministra et Cybeles famula ferar?
 ego maenas, ego mei pars, ego vir sterilis ero?
 ego viridis algida Idae nive amicta loca colam?
 ego vitam agam sub altis Phrygiae columinibus,
 ubi cerva silvicultrix, ubi aper nemorivagus?
 iam iam dolet quod egi, iam iamque paenitet.»
 roseis ut huic labellis sonitus citus abiit
 geminas deorum ad aures nova nuntia referens,
 ibi iuncta iuga resoluens Cybele leonibus
 laevumque pecoris hostem stimulans ita loquitur.
 «Agedum,» inquit, «age ferox i, fac ut hunc furor agitet,
 fac uti furoris ictu reditum in nemora ferat,
 mea libere nimis qui fugere imperia cupit.
 age caede terga cauda, tua verbera patere,
 fac cuncta mugienti fremitu loca retonent,
 rutilam ferox torosa cervice quate iubam.»
 ait haec minax Cybelle religatque iuga manu.
 ferus ipse sese adhortans rabidum incitat animo,
 vadit, fremit, refringit virgulta pede vago.
 at ubi umida albicantis loca litoris adiit
 tenerumque vidit Attin prope marmora pelagi,
 facit impetum: ille demens fugit in nemora fera:
 ibi semper omne vitae spatium famula fuit.

dea magna, dea Cybelle, dea domina Dindymi,
 procul a mea tuus sit furor omnis, era, domo:
 alios age incitatos, alios age rabidos.

Poème 60

Peliaco quondam prognatae vertice pinus
 dicuntur liquidas Neptuni nasse per undas
 Phasidos ad fluctus et fines Aeeteos,
 cum lecti iuvenes, Argivae robora pubis,
 auratam optantes Colchis avertere pellem
 ausi sunt vada salsa cita decurrere puppi,
 caerulea verrentes abiegnis aequora palmis.
 diva quibus retinens in summis urbibus arces
 ipsa levi fecit volitantem flamine currum,
 pinea coniungens inflexae texta carinae.
 illa rudem cursu prima imbuit Amphitriten.
 quae simul ac rostro ventosum proscidit aequor
 tortaue remigio spumis incanduit unda,
 emersere freti candenti e gurgite vultus
 aequoreae monstrum Nereides admirantes.
 illa, siqua alia, viderunt luce marinas
 mortales oculis nudato corpore nymphas
 nutricum tenuis exstantes e gurgite cano.
 tum Thetidis Peleus incensus fertur amore,
 tum Thetis humanos non despexit hymenaeos,
 tum Thetidi pater ipse iugandum Pelea sensit.
 o nimis optato saeculorum tempore nati
 heroes, salvete, deum genus, o bona matrum

23b

progenies, salvete iterum
 vos ego saepe meo, vos carmine compellabo,
 teque adeo eximie taedis felicibus aucte
 Thessaliae columen Peleu, cui Iuppiter ipse,
 ipse suos divum genitor concessit amores.
 tene Thetis tenuit pulcherrima Nereine?
 tene suam Tethys concessit ducere neptem
 Oceanusque, mari totum qui amplectitur orbem?
 quae simul optatae finito tempore luces
 advenere, domum conventu tota frequentat
 Thessalia, oppletur laetanti regia coetu:
 dona ferunt prae se, declarant gaudia vultu.
 deseritur Cieros, linquunt Phthiotica Tempe
 Crannonisque domos ac moenia Larisaea,
 Pharsalum coeunt, Pharsalia tecta frequentant.
 rura colit nemo, mollescunt colla iuvenis,
 non humilis curvis purgatur vinea rastris,
 non glaebam pronò convellit vomere taurus,
 non falx attenuat frondatorum arboris umbram,
 squalida desertis robigo infertur aratris.
 ipsius at sedes, quacumque opulenta recessit
 regia, fulgenti splendent auro atque argento.
 candet ebur solis, conlucent pocula mensae,

tota domus gaudet regali splendida gaza.
 pulvinar vero divae geniale locatur
 sedibus in medus, Indo quod dente politum
 tincta tegit roseo conchyli purpura fuco.
 haec vestis priscis hominum variata figuris
 heroum mira virtutes indicat arte.
 namque fluentisono prospectans litore Diae
 Thesea cedentem celeri cum classe tuetur
 indomitos in corde gerens Ariadna furores,
 necdum etiam sese quae visit visere credit,
 ut pote fallaci quae tunc primum excita somno
 desertam in sola miseram se cernat harena.
 immemor at iuvenis fugiens pellit vada remis,
 irrita ventosae linquens promissa procellae.
 quem procul ex alga maestis Minois ocellis
 saxea ut effigies bacchantis prospicit, eheu,
 prospicit et magnis curarum fluctuat undis,
 non flavo retinens subtilem vertice mitram,
 non contacta levi velatum pectus amictu,
 non tereti strophio lactentis vincta papillas,
 omnia quae toto delapsa e corpore passim
 ipsius ante pedes fluctus salis adludebant.
 sic neque tum mitrae neque tum fluitantis amictus
 illa vicem curans toto ex te pectore, Theseu,
 toto animo, tota pendebat perdita mente.
 ah misera, adsiduis quam luctibus exsternavit
 spinosas Erycina serens in pectore curas
 illa tempestate, ferox quo ex tempore Theseus
 egressus curvis e litoribus Piraei
 attigit iniusti regis Gortynia tecta.

nam perhibent olim crudeli peste coactam
 Androgeoneae poenas exsolvere caedis
 electos iuvenes simul et decus innuptarum
 Cecropiam solitam esse dapem dare Minotauro.
 quis angusta malis cum moenia vexarentur,
 ipse suum Theseus pro caris corpus Athenis
 proicere optavit potius quam talia Cretam
 funera Cecropiae nec funera portarentur.
 atque ita nave levi nitens ac lenibus auris
 magnanimum ad Minoa venit sedesque superbas.
 hunc simul ac cupido conspexit lumine virgo
 regia, quam suavis exspirans castus odores
 lectulus in molli complexu matris alebat,
 quales Eurotae progignunt flumina myrtos
 aurave distinctos educit verna colores,
 non prius ex illo flagrantia declinavit
 lumina quam cuncto concepit corpore flammam
 funditus atque imis exarsit tota medullis.
 heu misere exagitans immiti corde furores,
 sancte puer, curis hominum qui gaudia misces,

quaeque regis Golgos quaeque Idalium frondosum,
 qualibus incensam iactastis mente puellam
 fluctibus in flavo saepe hospite suspirantem!
 quantos illa tulit languenti corde timores,
 quanto saepe magis fulgore expalluit auri,
 cum saevum cupiens contra contendere monstrum
 aut mortem appeteret Theseus aut praemia laudis.

non ingrata tamen frustra munuscula divis
 promittens tacito succendit vota labello.
 nam velut in summo quatientem bracchia Tauro
 quercum aut conigeram sudanti cortice pinum
 indomitus turbo contorquens flamine robur
 eruit (illa procul radicitus exturbata
 prona cadit, & lateque cum eius obvia frangens),
 sic domito saevum prostravit corpore Theseus
 nequiquam vanis iactantem cornua ventis.
 inde pedem sospes multa cum laude reflexit
 errabunda regens tenui vestigia filo,
 ne labyrinthis e flexibus egredientem
 tecti frustraretur inobservabilis error.

sed quid ego a primo digressus carmine plura
 commemorem, ut linquens genitoris filia vultum,
 ut consanguineae complexum, ut denique matris,
 quae misera in gnata deperdita laetabatur,
 omnibus his Thesei dulcem praeoptarit amorem,
 aut ut vecta rati spumosa ad litora Diae
 venerit, aut ut eam devinctam lumina somno
 liquerit immemori discedens pectore coniunx?
 saepe illam perhibent ardenti corde furem
 clarisonas imo fudisse ex pectore voces,
 ac tum praeruptos tristem conscendere montes
 unde aciem in pelagi vastos protenderet aestus,
 tum tremuli salis adversas procurrere in undas
 mollia nudatae tollentem tegmina surae,
 atque haec extremis maestam dixisse querelis,
 frigidulos udo singultus ore cientem:

«sicine me patriis avectam, perfide, ab aris,
 perfide, deserto liquisti in litore, Theseu?
 sicine discedens neglecto numine divum
 immemor ah devota domum periuria portas?
 nullane res potuit crudelis flectere mentis
 consilium? tibi nulla fuit clementia praesto
 immite ut nostri vellet miserescere pectus?
 at non haec quondam blanda promissa dedisti
 voce mihi, non haec miserae sperare iubebas,
 sed conubia laeta, sed optatos hymenaeos:
 quae cuncta aerii discerpunt irrita venti.
 nunc iam nulla viro iuranti femina credat,

nulla viri speret sermones esse fideles:
 quis dum aliquid cupiens animus praegestit apisci,
 nil metuunt iurare, nihil promittere parcunt:
 sed simul ac cupidae mentis satiata libido est,
 dicta nihil meminere, nihil periuria curant.
 certe ego te in medio versantem turbine leti
 eripui et potius germanum amittere crevi
 quam tibi fallaci supremo in tempore deessem:
 pro quo dilaceranda feris dabor alitibusque
 praeda neque iniecta tumulabor mortua terra.
 quaenam te genuit sola sub rupe leaena,
 quod mare conceptum spumantibus exspuit undis.
 quae Syrtis, quae Scylla rapax, quae vasta Charybdis,
 talia qui reddis pro dulci praemia vita?
 si tibi non cordi fuerant conubia nostra,
 saeva quod horrebas prisci praecepta parentis,
 at tamen in vestras potuisti ducere sedes
 quae tibi iucundo famularer serva labore
 candida permulcens liquidis vestigia lymphis
 purpureave tuum constemens veste cubile.

sed quid ego ignaris nequiquam conqueror auris
 exsternata malo, quae nullis sensibus auctae
 nec missas audire queunt nec reddere voces?
 ille autem prope iam mediis versatur in undis,
 nec quisquam adparet vacua mortalis in alga.
 sic nimis insultans extremo tempore saeva
 fors etiam nostris invidit questibus auris.
 Iuppiter omnipotens, utinam ne tempore primo
 Gnosia Cecropiae tetigissent litora puppes,
 indomito nec dira ferens stipendia tauro
 perfidus in Creta religasset navita funem,
 nec malus hic celans dulci crudelia forma
 consilia in nostris requiesset sedibus hospes!
 nam quo me referam? quali spe perdita nitor?
 Idaeosne petam montes? ah, gurgite lato
 discernens ponti truculentum ubi dividit aequor?
 an patris auxilium sperem, quemne ipsa reliqui
 respersum iuvenem fraterna caede secuta?
 coniugis an fido consoler memet amore,
 quine fugit lentos incurvans gurgite remos?
 praeterea nullo litus, sola insula, tecto,
 nec patet egressus pelagi cingentibus undis:
 nulla fugae ratio, nulla spes: omnia muta,
 omnia sunt deserta, ostentant omnia letum.
 non tamen ante mihi languescent lumina morte,
 nec prius a fesso secedent corpore sensus
 quam iustam a divis exposcam prodita multam
 caelestumque fidem postrema comprecet hora.
 quare, facta virum multantes vindice poena
 Eumenides, quibus anguino redimita capillo

frons exspirantis praeporat pectoris iras,
 huc huc adventate, meas audite querelas,
 quas ego, vae miserae, extremis proferre medullis
 cogor inops, ardens, amenti caeca furore.
 quae quoniam verae nascuntur pectore ab imo,
 vos nolite pati nostrum vanescere luctum,
 sed quali solam Theseus me mente reliquit,
 tali mente, deae, funestet seque suosque.»

has postquam maesto profudit pectore voces
 supplicium saevis exposcens anxia factis,
 adnuit invicto caelestum numine rector,
 quo nutu tellus atque horrida contremuerunt
 aequora concussitque micantia sidera mundus.
 ipse autem caeca mentem caligine Theseus
 consitus oblito dimisit pectore cuncta
 quae mandata prius constanti mente tenebat,
 dulcia nec maesto sustollens signa parenti
 sospitem Erechtheum se ostendit visere portum
 namque ferunt olim, classi cum moenia divae
 linquentem gnatum ventis concrederet Aegeus,
 talia complexum iuveni mandata dedisse:

«gnate mihi longe iucundior unice vita,
 gnate, ego quem in dubios cogor dimittere casus
 reddite in extrema nuper mihi fine senectae,
 quandoquidem fortuna mea ac tua fervida virtus
 eripit invito mihi te, cui languida nondum
 lumina sunt gnati cara saturata figura,
 non ego te gaudens laetanti pectore mittam,
 nec te ferre sinam fortunae signa secundae,
 sed primum multas expromam mente querelas
 canitiem terra atque infuso pulvere foedans,
 inde infecta vago suspendam lintea malo,
 nostros ut luctus nostraeque incendia mentis
 carbasus obscurata decet ferrugine Hibera.
 quod tibi si sancti concesserit incola Itoni,
 quae nostrum genus ac sedes defendere Erechthei
 adnuit, ut tauri respergas sanguine dextram,
 tum vero facito ut memori tibi condita corde
 haec vigeant mandata, nec ulla oblitteret aetas,
 ut simul ac nostros invisent lumina collis,
 funestam antennae deponant undique vestem
 candidaque intorti sustollant vela rudentes,
 quam primum cernens ut laeta gaudia mente
 agnoscam, cum te reducem aetas prospera sistet.»

haec mandata prius constanti mente tenentem
 Thesea ceu pulsae ventorum flamine nubes
 aerium nivei montis liquere cacumen.
 at pater, ut summa prospectum ex arce petebat

anxia in adsiduos absumens lumina fletus,
 cum primum inflati conspexit lintea veli,
 praecipitem sese scopulorum e vertice iecit
 amissum credens immiti Thesea fato.
 sic funesta domus ingressus tecta paterna
 morte ferox Theseus, qualem Minoidi luctu
 obtulerat mente immemori, talem ipse recepit.

quae tum prospectans cedentem maesta carinam
 multiplices animoolvebat saucia curas.
 at parte ex alia florens volitabat Iacchus
 cum thiaso satyrorum et Nysigenis silenis
 te quaerens, Ariadna, tuoque incensus amore.
 ... quae tum alacres passim lymphata mente furebant
 euhoe bacchantes, euhoe capita inflectentes.
 harum pars tecta quatiebant cuspide thyrsos,
 pars e divulso iactabant membra iuvenco,
 pars sese tortis serpentibus incingebant,
 pars obscura cavis celebrabant orgia cistis,
 orgia quae frustra cupiunt audire profani,
 plangebant aliae proceris tympana palmis
 aut tereti tenuis tinnitus aere ciebant,
 multis raucisonos efflabant cornua bombos
 barbaraque horribili stridebat tibia cantu.
 talibus amplifrice vestis decorata figuris
 pulvinar complexa suo velabat amictu.

quae postquam cupide spectando Thessala pubes
 expleta est, sanctis coepit decedere divis.
 hic, qualis flatu placidum mare matutino
 horrificans Zephyrus proclivas incitat undas
 aurora exoriente vagi sub limina solis,
 quae tarde primum clementi flamine pulsae
 procedunt, leviterque sonant plangore cachinni,
 post vento crescente magis magis increbescunt
 purpureaque procul nantes ab luce refulgent,
 sic tum vestibuli linquentes regia tecta
 ad se quisque vago passim pede discedebant.

quorum post abitum princeps e vertice Peli
 advenit Chiron portans silvestria dona:
 nam quoscumque ferunt campi, quos Thessala magnis
 montibus ora creat, quos propter fluminis undas
 aura parit flores tepidi fecunda Favoni,
 hos indistinctis plexos tulit ipse corollis,
 quo permulsa domus iucundo risit odore.
 confestim Penios adest, viridantia Tempe,
 Tempe quae silvae cingunt super impendentes,
 niasin linquens Doris celebranda choreis,
 non vacuus: namque ille tulit radicitus altas
 fagos ac recto proceras stipite laurus,

non sine nutanti platano lentaque sorore
 flammati Phaethontis et aëria cupressu.
 haec circum sedes late contexta locavit,
 vestibulum ut molli velatum fronde vireret.
 post hunc consequitur sollerti corde Prometheus
 extenuata gerens veteris vestigia poenae
 quam quondam silici restrictus membra catena
 persolvit pendens e verticibus praeruptis.
 inde pater divum sancta cum coniuge natisque
 advenit, caelo te solum, Phoebe, relinquens
 unigenamque simul cultricem montibus Idri:
 Pelea nam tecum pariter soror adspersa est
 nec Thetidis taedas voluit celebrare iugalis.

qui postquam niveis flexerunt sedibus artus,
 large multiplici constructae sunt dape mensae,
 cum interea infirmo quatientes corpora motu
 veridicos Parcae coeperunt edere cantus.
 his corpus tremulum complectens undique vestis
 candida purpurea talos incinxerat ora,
 at roseae niveo residebant vertice vittae,
 aeternumque manus carpebant rite laborem.
 laeva colum molli lana retinebat amictum,
 dextera tum leviter deducens fila supinis
 formabat digitis, tum prono in pollice torquens
 libratum tereti versabat turbine fusum,
 atque ita decerpens aequabat semper opus dens,
 laneaque aridulis haerebant morsa labellis
 quae prius in levi fuerant exstantia filo.
 ante pedes autem candentis mollia lanæ
 vellera virgati custodibant calathisci.
 haec tum clarisona vellentes vellera voce
 talia divino fuderunt carmine fata,
 carmine perfidiae quod post nulla arguet aetas:

«o decus eximium magnis virtutibus augens,
 Emathiae tutamen opis, clarissime nato,
 accipe quod laeta tibi pandunt luce sorores,
 veridicum oraculum. sed vos, quae fata secuntur,
 currite ducentes subtegmina, currite, fusi.

adveniet tibi iam portans optata maritis
 Hesperus, adveniet fausto cum sidere coniunx,
 quae tibi flexanimo mentem perfundat amore
 languidulosque paret tecum coniungere somnos
 levia substernens robusto bracchia collo.
 currite ducentes subtegmina, currite, fusi.

nulla domus tales unquam contextit amores,
 nullus amor tali coniunxit foedere amantes
 qualis adest Thetidi, qualis concordia Peleo.

currite ducentes subtegmina, currite, fusi.

nascetur vobis expers terroris Achilles,
hostibus haud tergo, sed forti pectore notus,
qui persaepe vago victor certamine cursus
flammea praevertet celeris vestigia cervae.
currite ducentes subtegmina, currite, fusi.

non illi quisquam bello se conferet heros,
cum Phrygii Teucro manabunt sanguine campi
Troicaque obsidens longinquo moenia bello
periuri Pelopis vastabit tertius heres.
currite ducentes subtegmina, currite, fusi.

illius egregias virtutes claraque facta
saepe fatebuntur gnatorum in funere matres,
cum incultum cano solvent a vertice crinem
putridaque infirmis variabunt pectora palmis.
currite ducentes subtegmina, currite, fusi.

namque velut densas praecerpens messor aristas
sole sub ardenti flaventia demetit arva,
Trojugenum infesto prosternet corpora ferro.
currite ducentes subtegmina, currite, fusi.

testis erit magnis virtutibus unda Scamandri,
quae passim rapido diffunditur Hellesponto,
cuius iter caesis angustans corporum acervis
alta tepefaciet permixta flumina caede.
currite ducentes subtegmina, currite, fusi.

denique testis erit morti quoque reddita praeda
cum teres excelso coacervatum aggere bustum
excipiet niveos percussae virginis artus.
Currite ducentes subtegmina, currite, fusi.

nam simul ac fessis dederit fors copiam Achivis
urbis Dardaniae Neptunia solvere vincla,
alta Polyxenia madefient caede sepulcra,
quae, velut ancipiti succumbens victima ferro,
proiciet truncum submisso poplite corpus.
currite ducentes subtegmina, currite, fusi.

quare agite optatos animi coniungite amores.
accipiat coniunx felici foedere divam,
dedatur cupido iam dudum nupta marito.
currite ducentes subtegmina, currite, fusi.

non illam nutrix orienti luce revisens
hesterno collum poterit circumdare filo
(currite ducentes subtegmina, currite, fusi),

anxia nec mater discordis maesta puellae
secubitu caros mittet sperare nepotes.
currite ducentes subtegmina, currite, fusi.»

talia praefantes quondam felicia Pelei
carmina divino cecinerunt pectore Parcae.
praesentes namque ante domos invisere castas
heroum et sese mortali ostendere coetu
caelicolae nondum spreta pietate solebant.
saepe pater divum templo in fulgente, revisens
annua cum festis venissent sacra diebus,
conspexit terra centum procumbere tauros.
saepe vagus Liber Parnasi vertice summo
Thyiadas effusis euantis crinibus egit,
cum Delphi tota certatim ex urbe ruentes
acciperent laeti divum fumantibus aris.
saepe in letifero belli certamine Mavors
aut rapidi Tritonis era aut Rhamnusia virgo
armatas hominum est praesens hortata catervas.
sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,
iustitiamque omnes cupida de mente fugarunt,
perfudere manus fraterno sanguine fratres,
destitit exstinctos natus lugere parentes,
optavit genitor primaevi funera nati
Liber ut innuptae poteretur flore novercae,
ignaro mater substernens se impia nato
impia non verita est divos scelerare parentes,
omnia fanda nefanda malo permixta furore
iustificam nobis mentem avertere deorum.
quare nec talis dignantur visere coetus
nec se contingi patiuntur lumine claro.

Poème 61

Etsi me adsiduo defectum cura dolore
 sevocat a doctis, Ortale, virginibus,
 nec potis est dulcis Musarum expromere fetus
 mens animi: tantis fluctuat ipsa malis,—
 namque mei nuper Lethaeo gurgite fratris
 pallidulum manans adluit unda pedem,
 Troia Rhoeteo quem subter litore tellus
 Ereptum nostris obterit ex oculis.

deest v. 1

nunquam ego te vita frater amabilior
 adspiciam posthac: at certe semper amabo,
 semper maesta tua carmina morte canam,
 qualia sub densis ramorum concinit umbris
 Daulias absumpti fata gemens Ityli,—
 sed tamen in tantis maeroribus, Ortale, mitto
 haec expressa tibi carmina Battiadae,
 ne tua dicta vagis nequiquam credita ventis
 effluxisse meo forte putes animo,
 ut missum sponsi furtivo munere malum
 procurrat casto virginis e gremio,
 quod miserae oblitae molli sub veste locatum,
 dum adventu matris prosilit, excutitur;
 atque illud prono praeceps agitur decursu,
 huic manat tristi conscius ore rubor.

Poème 62

Omnia qui magni dispexit lumina mundi,
 qui stellarum ortus comperit atque obitus,
 flammeus ut rapidi solis nitor obscuretur,
 ut cedant certis sidera temporibus,
 ut Triviam furtim sub Latmia saxa relegans
 dulcis amor gyro devocet aërio,
 idem me ille Conon caelesti in lumine vidit
 e Bereniceo vertice caesariem
 fulgentem clare, quam cunctis illa deorum
 levia protendens brachia pollicita est,
 qua rex tempestate novo auctus hymenaeo
 vastatum finis iuerat Assyrios,
 dulcia nocturnae portans vestigia rixae
 quam de virgineis gesserat exuviis.
 estne novis nuptis odio Venus, atque parentum
 frustrantur falsis gaudia lacrimulis
 ubertim thalami quas intra limina fundunt?
 non, ita me divi vera gemunt, iuerint.
 id mea me multis docuit regina querelis
 invisente novo proelia torva viro.
 at tu non orbem luxti deserta cubile,
 sed fratris cari flebile discidium?
 quam penitus maestus exedit cura medullas!
 ut tibi tunc toto pectore sollicitae
 sensibus ereptis mens excidit! at te ego certe
 cognoram a parva virgine magnanimam.
 anne bonum oblita es facinus, quo regium adeptus es
 coniugium, quod non fortior ausit alius?
 sed tum maesta virum mittens quae verba locuta es!
 Iuppiter, ut tristi lumina saepe manu !
 quis te mutavit tantus deus? an quod amantes
 non longe a caro corpore abesse volunt?
 atque ibi me cunctis pro dulci coniuge divis
 non sine taurino sanguine pollicita es,
 si reditum tetulisset. is haud in tempore longo
 captam Asiam Aegypti finibus addiderat.
 quis ego pro factis caelesti reddita coetu
 pristina vota novo munere dissolvo.
 invita, o regina, tuo de vertice cessi,
 invita: adiuro teque tuumque caput:
 digna ferat quod si quis inaniter adiuravit:
 sed qui se ferro postulet esse parem?
 ille quoque eversus mons est quem maximum in oris
 progenies Thiae clara supervehitur,
 cum Medi peperere novum mare, cumque inventus
 per medium classi barbara navit Athon.
 quid facient crines, cum ferro talia cedant?
 Iuppiter, ut Chalybon omne genus pereat,
 et qui principio sub terra quaerere venas

institit ac ferri fingere duritiem!
 abiunctae paulo ante comae mea fata sorores
 lugebant, cum se Memnonis Aethiopsis
 unigena impellens nutantibus aera pennis
 obtulit Arsinoes â€ elocridicos ales equus,
 isque per aetherias me tollens avolat umbras
 et Veneris casto conlocat in gremio.
 ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat,
 Graia Canopiis incola litoribus,
 â€ hi dii veni ibi vario ne solum in lumine caeli
 ex Ariadneis aurea temporibus
 fixa corona foret, sed nos quoque fulgeremus
 devotae flavi verticis exuviae,
 uvidulam a fletu cedentem ad temple deum me
 sidus in antiquis diva novum posuit:
 Virginis et saevi contingens namque Leonis
 lumina, Callisto iuncta Lycaoniae,
 vector in occasum, tardum dux ante Booten,
 qui vix sero alto mergitur Oceano.
 sed quamquam me nocte premunt vestigia divum,
 lux autem canae Tethyi restituit,
 (pace tua fari hic liceat, Rhamnusia virgo:
 namque ego non ullo vera timore tegam,
 nec si me infestis discerpent sidera dictis,
 condita quin veri pectoris evoluam)
 non his tam laetor rebus quam me afore semper
 afore me a dominae vertice discrucior,
 quicum ego, dum virgo quondam fuit, omnibus expers
 unguentis, una milia multa bibi.
 nunc vos optato quom iunxit lumine taeda,
 non prius unanimis corpora coniugibus
 tradite nudantes reiecta veste papillas,
 quam iucunda mihi munera libet onyx,
 vester onyx, casto colitis quae iura cubili.
 sed quae se impuro dedit adulterio,
 illius ah mala dona levis bibat irrita pulvis:
 namque ego ab indignis praemia nulla peto.
 sed magis, o nuptae, semper concordia vestras,
 semper amor sedes incolat adsiduus.
 tu vero, regina, tuens cum sidera divam
 placabis festis luminibus Venerem,
 unguinis expertem non siris esse tuam me,
 sed potius largis adfice muneribus.
 sidera cur retinent? utinam coma regia fiam
 proximus Hydrochoi fulgeret Oarion.

Poème 63

O dulci iucunda viro, iucunda parenti,
 salve, teque bona Iuppiter auctet ope,
 Ianua, quam Balbo dicunt servisse benigne
 olim, cum sedes ipse senex tenuit,
 quamque ferunt rursus voto servisse maligne,
 postquam es porrecto facta marita sene,
 dic agedum nobis quare mutata feraris
 in dominum veterem deseruisse fidem.
 «non (ita Caecilio placeam, cui tradita nunc sum)
 culpa mea est, quamquam dicitur esse mea,
 nec peccatum a me quisquam pote dicere quicquam:
 â€ verum istius populi ianua qui te facit!
 qui, quacumque aliquid reperitur non bene factum,
 ad me omnes clamant, «Ianua, culpa tua est.»»
 non istuc satis est uno te dicere verbo,
 sed facere ut quivis sentiat et videat.
 «qui possum? nemo quaerit nec scire laborat.»
 nos volumus; nobis dicere ne dubita.
 «primum igitur, virgo quod fertur tradita nobis,
 falsum est. non illam vir prior attigerit,
 languidior tenera cui pendens sicula beta
 nunquam se mediam sustulit ad tunicam:
 sed pater illius gnati violasse cubile
 dicitur et miseram conscelerasse domum,
 sive quod impia mens caeco flagrabat amore,
 seu quod iners sterili semine natus erat
 et quaerendus is unde foret nervosius illud
 quod posset zonam solvere virgineam.»
 egregium narras mira pietate parentem,
 qui ipse sui gnati minxerit in gremium.
 «atqui non solum hoc se dicit cognitum habere
 Brixia â€ chinae suppositum specula,
 flavus quam molli praecurrit flumine Mella,
 Brixia, Veronae mater amata meae,
 sed de Postumio et Corneli narrat amore,
 cum quibus illa malum fecit adulterium.
 dixerit hic aliquis, «quid? tu istaec, Ianua, nosti,
 cui nunquam domini limine abesse licet,
 nec populum auscultare, sed hic suffixa tigillo
 tantum operire soles aut aperire domum?»
 saepe illam audivi furtiva voce loquentem
 solam cum ancillis haec sua flagitia,
 nomine dicentem quos diximus, ut pote quae mi
 speraret nec linguam esse nec auriculam.
 praeterea addebat quendam, quem dicere nolo
 nomine ne tollat rubra supercilia.
 longus homo est, magnas cui lites intulit olim
 falsum mendaci ventre puerperium.»

Poème 64

Quod mihi fortuna casuque oppressus acerbo
 conscriptum hoc lacrimis mittis epistolium,
 naufragum ut eiectum spumantibus aequoris undis
 sublevem et a mortis limine restituum,
 quem neque sancta Venus molli requiescere somno
 desertum in lecto caelibe perpetitur,
 nec veterum dulci scriptorum carmine musae
 oblectant, cum mens anxia pervigilat,
 id gratum est mihi, me quoniam tibi dicis amicum
 muneraque et Musarum hinc petis et Veneris.
 sed tibi ne mea sint ignota incommoda, Manli,
 neu me odisse putes hospitis officium,
 accipe quis merser fortunae fluctibus ipse,
 ne amplius a misero dona beata petas.
 tempore quo primum vestis mihi tradita pura est,
 iucundum cum aetas florida ver ageret,
 multa satis lusi; non est dea nescia nostri
 quae dulcem curis miscet amaritiam:
 sed totum hoc studium luctu fraterna mihi mors
 abstulit. o misero frater adempte mihi,
 tu mea tu moriens fregisti commoda, frater,
 tecum una tota est nostra sepulta domus,
 omnia tecum una perierunt gaudia nostra,
 quae tuus in vita dulcis alebat amor.
 cuius ego interitu tota de mente fugavi
 haec studia atque omnes delicias animi.
 quare, quod scribis Veronae turpe Catullo
 esse quod hic quisquis de meliore nota
 frigida deserto tepefactet membra cubili,
 id, Manli, non est turpe, magis miserum est.
 ignosces igitur, si, quae mihi luctus ademit,
 haec tibi non tribuo munera, cum nequeo.
 nam quod scriptorum non magna est copia apud me,
 hoc fit quod Romae vivimus: illa domus,
 illa mihi sedes, illic mea carpitur aetas;
 huc una ex multis capsula me sequitur.
 quod cum ita sit, nolim statuas nos mente maligna
 id facere aut animo non satis ingenuo
 quod tibi non utriusque petenti copia parta est:
 ultro ego deferrem, copia si qua foret.

Poème 65

non possum reticere, deae, qua me Allius in re
 iuverit aut quantis iuverit officiis,
 ne fugiens saeculis obliuiscens aetas
 illius hoc caeca nocte tegat studium:
 sed dicam vobis, vos porro dicite multis
 milibus et facite haec charta loquatur anus

deest 1 v

notescatque magis mortuus atque magis,
 nec tenuem texens sublimis aranea telam
 in deserto Alli nomine opus faciat.
 nam mihi quam dederit duplex Amathusia curam
 scitis, et in quo me corruerit genere,
 cum tantum arderem quantum Trinacria rupes
 lymphaque in Oetaeis Malia Thermopylis,
 maesta neque adsiduo tabescere lumina fletu
 cessarent tristisque imbre madere genae,
 qualis in aëri perlucens vertice montis
 rivus muscoso prosilit e lapide,
 qui, cum de prone praeceps est valle volutus,
 per medium densi transit iter populi,
 dulce viatori lasso in sudore levamen
 cum gravis exustos aestus hiulcat agros.
 hic, velut in nigro iactatis turbine nautis
 lenius adspirans aura secunda venit
 iam prece Pollucis, iam Castoris implorata,
 tale fuit nobis Allius auxilium.
 is clausum lato patefecit limite campum,
 isque domum nobis isque dedit dominae,
 ad quam communes exerceremus amores.
 quo mea se molli candida diva pede
 intulit et trito fulgentem in limine plantam
 innixa arguta constituit solea,
 coniugis ut quondam flagrans advenit amore
 Protesilaeam Laodamia domum
 inceptam frustra, nondum cum sanguine sacro
 hostia caelestis pacificasset eros.
 nil mihi tam valde placeat, Rhamnusia virgo,
 quod temere invitae suscipiatur eris.
 quam ieiuna pium desideret ara cruorem
 docta est amisso Laodamia viro,
 coniugis ante coacta novi dimittere collum
 quam veniens una atque altera rursus hiems
 noctibus in longis avidum saturasset amorem,
 posset ut abrupto vivere coniugio:
 quod scibant Parcae non longo tempore abesse,
 si miles muros isset ad Iliacos:
 nam tum Helenae raptu primores Argivorum
 coeperat ad sese Troia cedere viros,

Troia (nefas) commune sepulcrum Asiae Europaeque,
 Troia virum et virtutum omnium acerba cinis:
 quaene etiam nostro letum miserabile fratri
 attulit. Hei misero frater adempte mihi,
 hei misero fratri incundum lumen ademptum,
 tecum una tota est nostra sepulta domus,
 omnia tecum una perierunt gaudia nostra,
 quae tuus in vita dulcis alebat amor.
 quem nunc tam longe non inter nota sepulcra
 nec prope cognatos compositum cineres,
 sed Troia obscena, Troia infelice sepultum
 detinet extremo terra aliena solo.
 ad quam tum properans fertur simul undique pubes
 Graeca penetrans deseruisse focos,
 ne Paris abducta gavisus libera moecha
 otia pacato degeret in thalamo.
 quo tibi tum casu, pulcherrima Laodamia,
 ereptum est vita dulcius atque anima
 coniugium: tanto te absorbens vertice amoris
 aestus in abruptum detulerat barathrum,
 quale ferunt Grai Pheneum prope Cylleneum
 siccare emulsa pingue palude solum,
 quod quendam caesis montis fodisse medullis
 audit falsiparens Amphitryoniades,
 tempore quo certa Stymphalia monstra sagitta
 perculit imperio deterioris eri,
 pluribus ut caeli tereretur ianua divis,
 Hebe nec longa virginitate foret.
 sed tuus altus amor barathro fuit altior illo,
 qui tunc indomitam ferre iugum docuit.
 nam nec tam carum confecto aetate parenti
 una caput seri nata nepotis alit,
 qui, cum divitiis vix tandem inventus avitis
 nomen testatas intulit in tabulas,
 impia derisi gentilis gaudia tollens
 suscitatur a cano vulturium capiti:
 nec tantum niveo gavisus est ulla columbo
 compar, quae multo dicitur improbius
 oscula mordenti semper decerpere rostro
 quam quae praecipue multivola est mulier:
 sed tu horum magnos vicisti sola furores,
 ut semel es flavo conciliata viro.
 aut nihil aut paulo cui tum concedere digna
 lux mea se nostrum contulit in gremium,
 quam circumcursans hinc illinc saepe Cupido
 fulgebat crocina candidus in tunica.
 quae tamenetsi uno non est contenta Catullo,
 rara verecundae furta feremus erae,
 ne nimium simus stultorum more molesti:
 saepe etiam Iuno, maxima caelicolum,
 coniugis in culpa flagrantem concoquit iram

noscens omnivoli plurima furta Iovis.
 atqui nec divis homines componier aequum est
 ... ingratum tremuli tolle parentis onus.
 nec tamen illa mihi dextra deducta paterna
 fragrantem Assyrio venit odore domum,
 sed furtiva dedit mira munuscula nocte
 ipsius ex ipso dempta viri gremio.
 quare illud satis est, si nobis is datur unis
 quem lapide illa diem candidiore notat.

hoc tibi quod potui confectum carmine munus
 pro multis, Alli, redditur officiis,
 ne vestrum scabra tangat robigine nomen
 haec atque illa dies atque alia atque alia.
 huc addent divi quam plurima, quae Themis olim
 antiquis solita est munera ferre piis:
 sitis felices et tu simul et tua vita
 et domus, in qua nos lusimus et domina,
 et qui principio nobis terram dedit aufert,
 a quo sunt primo omnia nata bona,
 et longe ante omnes mihi quae me carior ipso est,
 lux mea, qua viva vivere dulce mihi est.

Noli admirari quare tibi femina nulla,
 Rufe, velit tenerum supposuisse femur,
 non si illam rarae labefactes munere vestis
 aut perluciduli deliciis lapidis.
 laedit te quaedam mala fabula, qua tibi fertur
 valle sub alarum trux habitare caper.
 hunc metuunt omnes. neque mirum: nam mala valde est
 bestia, nec quicum bella puella cubet.
 quare aut crudelem nasorum interfice pestem,
 aut admirari desine cur fugiunt.

Poème 66

Nulli se dicit mulier mea nubere malle
quam mihi, non si se Iuppiter ipse petat.
dicit: sed mulier cupido quod dicit amanti
in vento et rapida scribere oportet aqua.

Poème 67

Si cui iure bono sacer alarum obstitit hircus,
aut si quem merito tarda podagra secat,
Aemulus iste tuus, qui vestrum exercet amorem,
mirifice est a te nactus utrumque malum.
nam quotiens futuit totiens ulciscitur ambos:
illam adfligit odore, ipse perit podagra.

Poème 68

Dicebas quondam solum te nosse Catullum,
Lesbia, nec prae me velle tenere Iovem.
dilexi tum te non tantum ut vulgus amicam,
sed pater ut gnatos diligit et generos.
nunc te cognovi: quare etsi impensius uror,
multo mi tamen es vilior et levior.
qui potis est? inquis. quod amantem iniuria talis
cogit amare magis, sed bene velle minus.

Poème 69

Desine de quoquam quicquam bene velle mereri
aut aliquem fieri posse putare pium.
omnia sunt ingrata, nihil fecisse benigne:
immo etiam taedet, taedet obestque magis:
ut mihi, quem nemo gravius nec acerbius urget
Quam modo qui me unum atque unicum amicum habuit.

Poème 70

Gellius audierat patrum obiurgare solere,
si quis delicias diceret aut faceret.
hoc ne ipsi accideret, patrum perdepsit ipsam
uxorem et patrum reddidit Harpocratem.
quod voluit fecit: nam, quamvis irrumet ipsum
nunc patrum, verbum non faciet patruus.

Poème 71

Huc est mens deducta tua, mea Lesbia, culpa,
atque ita se officio perdidit ipsa suo,
ut iam nec bene velle queat tibi, si optuma fias,
nec desistere amare, omnia si facias.

Poème 72

Si qua recordanti benefacta priora voluptas
est homini, cum se cogitat esse pium,
nec sanctam violasse fidem, nec foedere in ullo
divum ad fallendos numine abusum homines,
multa parata manent in longa aetate, Catulle,
ex hoc ingrato gaudia amore tibi.
nam quaecumque homines bene cuiquam aut dicere possunt
aut facere, haec a te dictaque factaque sunt:
omnia quae ingratae perierunt credita menti.
quare cur tu te iam amplius excrucies?
quin tu animo offirmas atque istinc teque reducis
et dis invitis desinis esse miser?
difficile est longum subito deponere amorem;
difficile est, verum hoc qua libet efficias.
una salus haec est, hoc est tibi pervincendum;
hoc facias, sive id non pote sive pote.
o di, si vestrum est misereri, aut si quibus unquam
extremam iam ipsa in morte tulistis opem,
me miserum adspicite et, si vitam puriter egi,
eripite hanc pestem perniciemque mihi!
hei mihi subrepens imos ut torpor in artus
expulit ex omni pectore laetitas.
non iam illud quaero, contra ut me diligat illa,
aut, quod non potis est, esse pudica velit:
ipse valere opto et taetrum hunc deponere morbum.
o di, reddite mi hoc pro pietate mea.

Poème 73

Rufe mihi frustra ac nequiquam credite amice
(frustra? immo magno cum pretio atque malo),
sicine subrepsti mi atque intestina perurens
hei misero eripuisti omnia nostra bona?
eripuisti, eheu nostrae crudele venenum
vitae, eheu nostrae pestis amicitiae.

Poème 74

Gallus habet fratres, quorum est lepidissima coniunx
alterius, lepidus filius alterius.

Gallus homo est bellus: nam dulces iungit amores,
cum puero ut bello bella puella cubet.

Gallus homo est stultus nec se videt esse maritum,
qui patruus patrum monstret adulterium.

Poème 75

desunt vv. 2

Sed nunc id doleo quod purae pura puellae

3 savia comminxit spurca saliva tua.

verum id non impune feres: nam te omnia saecula
noscent et qui sis fama loquetur anus.

Lesbius est pulcher: quid ni? quem Lesbia malit

quam te cum tota gente, Catulle, tua.

sed tamen hic pulcher vendat cum gente Catullum,
si tria notorum savia reppererit.

Poème 76

Quid dicam, Gelli, quare rosea ista labella
Hiberna fiant candidiora nive,
mane domo cum exis et cum te octava quiete
e molli longo suscitatur hora die?
nescio quid certe est: an vere fama susurrat
grandia te medii tenta vorare viri?
sic certe est: clamant Victoris rupta miselli
ilia, et emulso labra notata sero.

Poème 77

Nemone in tanto potuit populo esse, Iuventi,
bellus homo quem tu diligere inciperes
praeterquam iste tuus moribunda ab sede Pisauri
hospes inaurata pallidior statua?
qui tibi nunc cordi est, quem tu praeponere nobis
audes et nescis quod facinus facias.

Poème 78

Quinti, si tibi vis oculos debere Catullum
aut aliud si quid carius est oculis,
eripere ei noli multo quod carius illi
est oculis seu quid carius est oculis.

Poème 79

Lesbia mi praesente viro mala plurima dicit:
haec illi fatuo maxima laetitia est.
mule, nihil sentis. si nostri oblita taceret,
sana esset: nunc quod gannit et obloquitur,
non solum meminit, sed, quae multo acrior est res,
irata est: hoc est, uritur et loquitur.

Poème 80

Chommoda dicebat, si quando commode vellet
dicere, et insidias Arrius hinsidias,
et tum mirifice sperabat se esse locutum
cum quantum poterat dixerat hinsidias.
credo, sic mater, sic liber avunculus eius,
sic maternus avus dixerat atque avia
hoc misso in Syriam requierant omnibus aures:
audibant eadem haec leniter et leviter,
nec sibi postilla metuebant talia verba,
cum subito adfertur nuntius horribilis
Ionios fluctus, postquam illuc Arrius isset,
iam non Ionios esse, sed Hionios.

Poème 81

Odi et amo. quare id faciam fortasse requiris
nescio, sed fieri sentio et excrucior.

Poème 82

Quintia formosa est multis, mihi candida, longa,
recta est. haec ego sic singula confiteor,
totum illud «formosa» nego: nam nulla venustas,
nulla in tam magno est corpore mica salis.
Lesbia formosa est, quae cum pulcherrima tota est,
tum omnibus una omnis subripuit Veneres.

Poème 83

Nulla potest mulier tantum se dicere amatam
vere, quantum a me Lesbia amata mea es
nulla fides ullo fuit unquam in foedere tanta
quanta in amore tuo ex parte reperta mea est.

Poème 84

Quid facit is, Gelli, qui cum matre atque sorore
prurit et abiectis pervigilat tunicis?
quid facit is patruum qui non sinit esse maritum?
ecquid scis quantum suscipiat sceleris?
suscipit, o Gelli, quantum non ultima Tethys
nec genitor nympharum abluit Oceanus:
nam nihil est quicquam sceleris quo prodeat ultra,
non si demisso se ipse voret capite.

Poème 85

Gellius est tenuis: quid ni? cui tam bona mater
tamque valens vivat tamque venusta soror
tamque bonus patruus tamque omnia plena puellis
cognatis, quare is desinat esse macer?
qui ut nihil attingat, nisi quod fas tangere non est,
quantumvis quare sit macer invenies.

Poème 86

Nascatur magus ex Gelli matrisque nefando
coniugio et discat Persicum haruspicium:
nam magus ex matre et gnato gignatur oportet,
si vera est Persarum impia religio,
gratus ut accepto veneretur carmine divos
omentum in flamma pingue liquefaciens.

Poème 87

Non ideo, Gelli, sperabam te mihi fidum
in misero hoc nostro, hoc perduto amore fore
quod te cognossem bene constantemve putarem
aut posse a turpi mentem inhibere probro,
sed neque quod matrem nec germanam esse videbam
hanc tibi cuius me magnus edebat amor;
et quamvis tecum multo coniungerer usu,
non satis id causae credideram esse tibi.
tu satis id ducti: tantum tibi gaudium in omni
culpa est in quacumque est aliquid sceleris.

Poème 88

Lesbia mi dicit semper male nec tacet unquam
de me: Lesbia me dispeream nisi amat.
quo signo? quia sunt totidem mea: deprecor illam
adsidue, verum dispeream nisi amo.

Poème 89

Nil nimium studeo, Caesar, tibi velle placere,
nec scire utrum sis albus an ater homo.

Poème 90

Mentula moechatur. moechatur mentula certe.
hoc est quod dicunt, ipsa olera olla legit.

Poème 91

Zmyrna mei Cinnae nonam post denique messem
quam coepta est nonamque edita post hiemem,
milia cum interea quingenta Hortensius uno

deest v 1

Zmyrna cavas Satrachi penitus mittetur ad undas,
Zmyrnam cana diu saecula pervolvent.
at Volusi annales Paduam morientur ad ipsam
et laxas scombris saepe dabunt tunicas.
parva mei mihi sint cordi monumenta sodalis:
at populus tumido gaudeat Antimacho.

Poème 92

Si quicquam mutis gratum acceptumve sepulcris
accidere a nostro, Calve, dolore potest,
quo desiderio veteres renovamus amores
atque olim missas flemus amicitias,
certe non tanto mors immatura dolori est
Quintiliae, quantum gaudet amore tuo.

Poème 93

Non (ita me di ament) quicquam referre putavi
utrumne os an culum olfacerem Aemilio.
nilo mundius hoc, nihiloque immundius illud,
verum etiam culus mundior et melior:
nam sine dentibus est. hoc dentis sesquipedalis,
gingivas vero ploxeni habet veteris,
praeterea rictum qualem diffissus in aestu
meientis mulae cunnus habere solet.
hic futuit multas et se facit esse venustum,
et non pistrino traditur atque asino?
quem si qua attingit, non illam posse putemus
aegroti culum lingere carnificis?

Poème 94

In te, si in quemquam, dici pose, putide Victi,
id quod verbosis dicitur et fatuis:
ista cum lingua, si usus veniat tibi, possis
culos et crepidas lingere carpatinas.
si nos omnino vis omnes perdere, Victi,
hiscas: omnino quod cupis efficies.

Poème 95

Subripui tibi, dum ludis, mellite Iuventi,
saviolum dulci dulcius ambrosia.
verum id non impune tuli: namque amplius horam
suffixum in summa me memini esse cruce,
dum tibi me purgo nec possum fletibus ullis
tantillum vestrae demere saevitiae.
nam simul id factum est, multis diluta labella
guttis abstersisti omnibus articulis,
ne quicquam nostro contractum ex ore maneret,
tanquam commictae spurca saliva lupae.
praeterea infesto miserum me tradere Amori
non cessasti omnique excruciare modo,
ut mi ex ambrosia mutatum iam fores illud
saviolum tristi tristius elleboro.
quam quoniam poenam misero proponis amori,
nunquam iam posthac basia subripiam.

Poème 96

Caelius Aufilenum et Quintius Aufilenam
flos Veronensum depereunt iuvenum,
hic fratrem, ille sororem. hoc est quod dicitur illud
fraternum vere dulce sodalicium.
cui faveam potius? Caeli, tibi: nam tua nobis
per facta exhibita est unica amicitia
cum vesana meas torreret flamma medullas.
sis felix, Caeli, sis in amore potens.

Poème 97

Multas per gentes et multa per aequora vectus
advenio has miseris, frater, ad inferias,
ut te postremo donarem munere mortis
et mutam nequiquam adloquerer cinerem,
quandoquidem fortuna mihi tete abstulit ipsum,
heu miser indigne frater adempte mihi.
nunc tamen interea haec, prisco quae more parentum
tradita sunt tristi munere ad inferias,
accipe fraterno multum manantia fletu
atque in perpetuum, frater, ave atque vale.

Poème 98

Si quicquam tacito commissum est fido ab amico
cuius sit penitus nota fides animi,
meque esse invenies illorum iure sacratum,
Corneli, et factum me esse puta Harpocratem.

Poème 99

Aut sodes mihi redde decem sestertia, Silo,
deinde esto quamvis saevus et indomitus:
aut, si te nummi delectant, desine quaeso
Leno esse atque idem saevus et indomitus.

Poème 100

Credis me potuisse meae maledicere vitae,
ambobus mihi quae carior est oculis?
non potui, nec, si possem, tam perditae amarem:
sed tu cum Tappone omnia monstra facis.

Poème 101

Mentula conatur Pipleum scandere montem:
Musae furcillis praecipitem eiciunt.

Poème 102

Cum puero bello praeconem qui videt esse,
quid credat, nisi se vendere discupere?

Poème 103

Si cui quid cupido optantique obtigit unquam
insperanti, hoc est gratum animo proprie.
quare hoc est gratum nobis quoque, carius auro,
quod te restituis, Lesbia, mi cupido:
restituis cupido atque insperanti, ipsa refers te
nobis. o lucem candidiore nota!
quis me uno vivit felicior, aut magis hac res
optandas vita dicere quis poterit?

Poème 104

Si, Comini, populi arbitrio tua cana senectus
spurcata impuris moribus intereat,
non equidem dubito quin primum inimica bonorum
lingua exsecta avido sit data vulturio,
effossos oculos voret atro gutture corvus,
intestina canes, cetera membra lupi.

Poème 105

Iucundum, mea vita, mihi proponis amorem
hunc nostrum inter nos perpetuumque fore.
di magni, facite ut vere promittere possit
atque id sincere dicat et ex animo,
ut liceat nobis tota perducere vita
aeternum hoc sanctae foedus amicitiae.

Poème 106

Aufilena, bonae semper laudantur amicae:
accipiunt pretium quod facere instituunt.
tu, quod promisti mihi, quod mentita, inimica es;
quod nec das et fers saepe, facts facinus.
aut facere ingenuae est, aut non promisse pudicae,
Aufilena, fuit: sed data corripere
fraudando € efficit plus quam meretricis avarae,
quae sese toto corpore prostituit.

Poème 107

Aufilena, viro contentam vivere solo
nuptarum laus e laudibus eximiis:
sed cuivis quamvis potius succumbere par est
quam matrem fratres ex patruo parere.

Poème 108

Multus homo est, Naso, neque tecum multus homo est qui
descendit: Naso, multus es et pathicus.

Poème 109

Consule Pompeio primum duo, Cinna, solebant
Maeciliam: facto consule nunc iterum
manserunt duo, sed creverunt milia in unum
singula. fecundum semen adulterio.

Poème 110

Firmanus saltu non falso Mentula dives
fertur, qui tot res in se habet egregias,
aucupium omne genus, piscis, prata, arva, ferasque.
nequiquam: fructus sumptibus exsuperat.
quare concedo sit dives, dum omnia desint;
saltum laudemus, dum domo ipse egeat.

Poème 111

Mentula habet iuxta triginta iugera prati,
quadraginta arvi: cetera sunt maria.
cur non divitiis Croesum superare potis sit
uno qui in saltu tot bona possideat,
prata, arva, ingentis silvas saltusque paludesque
usque ad Hyperboreos et mare ad Oceanum?
omnia magna haec sunt, tamen ipse est maximus ultro,
non homo, sed vero mentula magna minax.

Poème 112

Saepe tibi studioso animo venante requirens
carmina uti possem mittere Battiadae
qui te lenirem nobis, neu conarere
tela infesta mihi mittere in usque caput,
hunc video mihi nunc frustra sumptum esse laborem,
Gelli, nec nostras hic valuisse preces.
contra nos tela ista tua evitamus amictu:
at fixus nostris tu dabis supplicium.

Carmina

éditions eBooksFrance
www.ebooksfrance.com

**Veuillez écrire à
livres@ebooksfrance.com
pour faire part à l'éditeur de vos remarques
ou suggestions concernant la présente édition.**

Janvier 2001

©eBooksFrance pour la mise en HTML et en RocketEditiontm